

2026
1
Frančiškov prijatelj

1226 — 2026
Franciscus

Osemsto let od smrti svetega Frančiška

Dotik Boga

12

18

32

39

Vsebina

UVODNIK	3	MOZAIK.....	22
Dotik Boga		MOLITVENA NAVEZA	23
BOŽJA BESEDA	4	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLENJA	26
OB IZVIRU	5	POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI	28
Dotik, ki prebudi iz smrti		Dotik, ki oživlja	
OB SVETEM PISMU	6	Iz FRANČISKOVH REVIJ	30
Dotik je odnos		NOVI SVETNIKI	32
TEMA: DOTIK BOGA.....	7	Joe Wilson	
Pusti se dotakniti		BRAT KAPUCIN.....	33
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	9	Brat Mansvet iz Tolmina	
Vidim vstajenje		Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	34
ZNAMENJE ČASA.....	10	KNIJGA	39
Milosti postnega časa		Koliba	
INTERVJU: GAŠPER NAGLOST	11	KOMENTAR.....	39
Ko se Bog dotakne človeka		Exodus 1945	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	14	FILM	41
Begunjski »Matterhorn«		Test realnosti: znotraj oddaje Ameriški top model (ZDA, 2026)	
800 LET JE MINILO.....	16	OBVESTILA.....	41
Pismo vodstva Frančiškovih redov, 1. del		ALI VEŠ	42
POKLICAL SI ME.....	18	UJETO V OBJEKTIV	43
Bog me je rešil, osvobodil in pozdravil			

Frančiškov prijatelj • XXXII/1 (239) • 2026

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Dotik Boga

Pred osemsto leti je Frančišek Asiški sklenil svojo zemeljsko pot. In vendar se zdi, da se z njim ni nič zares končalo. Nasprotno – njegova zgodba še vedno nagovarja, prebuja in vznemirja. Ne z močjo idej ali z dovršenimi besedami, temveč z nečim veliko bolj preprostim in hkrati zahtevnim: z življenjem, ki se je pustilo dotakniti Bogu.

Frančiškova pot se ni začela z velikimi načrti, jasnimi sklepi ali izdelanim duhovnim programom. Začela se je z dotikom. Z dotikom Boga, ki je vstopil v njegovo življenje na način, ki ga ni mogel več prezreti. Ta dotik je prišel v nemiru, v vprašanju, v notranjem razpadu dotedanjih gotovosti. Ni bil nežen v smislu udobja, je bil pa resničen. In prav zato rodovit.

V jubilejnem letu ob 800-letnici Frančiškove smrti želimo v reviji Frančiškov prijatelj hoditi pot z njim. Ne kot z oddaljeno svetniško podobico, ampak kot z bratom, ki pozna človeško

iskanje, dvome in strahove. To leto ni mišljeno kot niz spominov, temveč kot povabilo, da se pustimo nagovoriti tudi sami – tukaj in zdaj.

Zato se ta številka ne ustavlja pri vprašanjih, kaj bi morali storiti ali spremeniti. Začenja se prej. Pri poslušanju. Pri drži odprtosti. Pri vprašanju, ki si ga pogosto ne zastavimo: kje se me Bog danes dotika? In še globlje: ali si sploh dovolim, da se me dotakne?

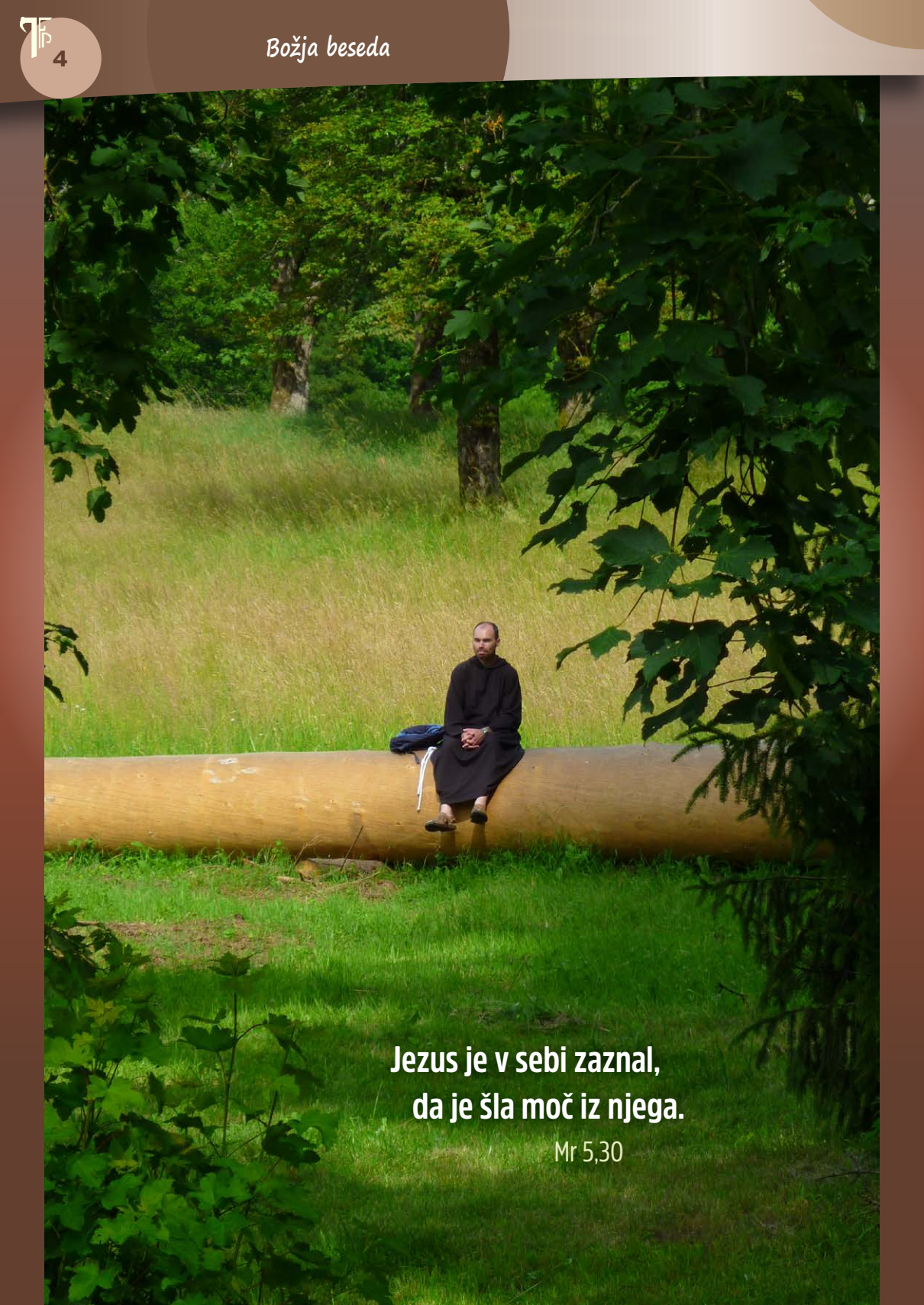
Živimo v času, ki od nas zahteva odzivnost, jasnost, hitre rešitve in stalno navzočnost. Vse mora biti takoj uporabno, razložljivo in učinkovito. Frančiškova pot pa nas pelje drugam. V tišino, v nejasnost, v prostor, kjer še nimamo odgovorov, a slutimo, da nismo sami. Njegova odprtost za Boga je rasla iz poslušanja in je bila neločljivo povezana z odprtostjo za človeka, za ranjenost, za stvarstvo. Ne iz popolnosti, temveč iz razpoložljivosti.

Ne dovolimo si ostati tam, kjer stvari še niso dorečene. Bog pogosto ne pride z razlago, ampak z bližino. Ne s pojasnilom, ampak z dotikom, ki tiho, a vztrajno spremeni smer življenja.

Naj bo to jubilejno leto čas, ko bomo znova odkrivali, da vera ni predvsem nekaj, kar imamo pod nadzorom, ampak nekaj, kar se nam zgodi. Nekaj, kar nas preseže in hkrati osvetli naš vsakdan. In morda prav v tem tihem dotiku leži njena največja moč.

Naj nas Frančišek na tej poti spremlja kot brat, sopotnik in pričevalec. Kot tisti, ki nas nežno, a nepopustljivo uči, kako živeti – v dotiku Boga.

br. Vlado Kolenko

A man in a black robe is sitting on a large, light-colored log in a lush green forest. The log is positioned horizontally across the middle of the frame. The man is sitting on the log, looking towards the camera. The background is filled with tall grass and dense foliage. The scene is peaceful and serene.

**Jezus je v sebi zaznal,
da je šla moč iz njega.**

Mr 5,30

Dotik, ki prebudi iz smrti

Tokrat bi rad izhajal iz zelo zanimive, v Svetem pismu redke »sendvič« tehnike — zgodbe v zgodbi. Na prvi pogled gre za dva nepovezana čudeža: deklica, stara dvanajst let, mrtva hči Jairja, predstojnika shodnice, in žena, ki že dvanajst let trpi zaradi krvavitve.

Jair prosi Jezusa, naj pride in položi roke na njegovo hčer. Toda Jezus ne pride pravočasno do hiše, ker se vmes zgodi še drugo srečanje: žena, ki je vse zapravila za zdravnike, a so njeno stanje le poslabšali, se mu skrivaj približa. Sram jo je, vendar veruje, da bo ozdravela, če se ga le dotakne. In Jezus začuti njen dotik.

Ta žena je mrtva — prav tako kakor Jairjeva hči. Zdravniki in znanost je niso mogli rešiti smrti, kakor religija ni mogla rešiti deklice. Jair, predstojnik shodnice, človek, ki pozna postavo in uživa spoštovanje, se ob nemoči pred smrtjo zruši. Pride prosit Jezusa, naj položi roko na njegovo hčer — gesto, s katero oče predaja življenje svojemu otroku. Toda Jair tega ne zmore. Tu zataji vsa teološka izobrazba.

Ko procesija končno pride do hiše, vsi že jokajo, deklica je mrtva. Jezus pa pravi: »Ne bojte se, samo spi.« Takšna je njegova vizija smrti: človeka je treba prebuditi — telesno in duhovno.

Deklica, ki ji grozi, da nikoli ne bo odrasla v žensko, in žena, ki ji je ženskost že odvzeta. Jezus obe vrne v življenje s preprostim dotikom.

Dragi Frančiškov prijatelj, draga prijateljica. V postnem času ti želim prav tega dotika, ki oživlja. Prva poklicanost vsakega izmed nas je bila poklicanost v življenje — pa vendar se zdi, da jo redko kdo zares živi. Pogosto preračunavamo, izbiramo, tehtamo ... in pozabimo živeti, se čuditi, se veseliti. Prepričani smo, da moramo sami nekaj urediti. Toda obstaja meja, kjer naše moči ne zadostujejo: kjer zdravniki ne morejo dati rešitve in kjer je religija ne more zagotoviti.

Treba je iti dlje. Preko zgolj človeške moči, preko zgolj religioznih okvirov. Treba je priznati nemoč, sprejeti, da izgubimo nadzor. Vse, kar sta potrebovali ta žena in ta deklica, je bil Jezusov dotik.

Frančišek je to zgodaj spoznal. Izgubil je bitko s sanjami o velikem trgovcu ali vitezu — danes ni več pomembno, kaj je hotel postati. Ker se ga je Jezus dotaknil, je mogel objeti gobavca. In to ga je spremenilo, spreobrnilo in oživilo.

br. Luka Modic

Dotik je odnos

Ena izmed značilnosti človeka kot novorojene- ga otroka je, da ne vidi dobro. Šele s časom se mu vid, če je vse v redu, izostri. V tem času se otrok dotika vsega, kar mu pride pod roke. Predvsem se dotika mame, ker je ta zanj temeljnega pomena za občutek varnosti. Varnost pa izhaja iz pogoja ljubljenosti. Torej: dotik = varnost = biti ljubljen. Preprosta enačba.

Obstajamo ljudje, ki se zelo radi dotikamo drugih. S tem poskušamo ohranяти tudi na nekakšni fizični ravni pristnost odnosa s soljudmi. Še en sklep: dotik = odnos. Morda je prav zaradi tega mnogim ljudem dotik neprijeten. Nekateri imajo celo t. i. haptefobijo ali afefobijo – anksiozno motnjo, pri kateri gre za neutemeljen in intenziven strah pred tem, da bi se jih drugi ljudje dotaknili, in obratno. Strah pred odnosom?

Z dotikanjem, objemanjem in poljubljanjem izražamo svoj odnos do ljudi. Včasih pa govorimo o dotikanju v prenesenem pomenu, v smislu čustvene vpletenosti, kot npr.: njegove besede so se ga dotaknile.

Ko sem brskala po Svetem pismu in prebirala odlomke z dotično besedo, sem prišla še do enega sklepa. Stara zaveza govori o tem, kako se Gospod (Bog) dotakne človeka in ta mu sledi. Ker pa je Bog v Stari zavezi »neviden«, je njegov dotik »neobčuten« v smislu, da ga človek ne more čutiti na

koži, ampak ga čuti v srcu (1 Sam 10,26), zato je sposoben spremeniti svoja pota. Velikokrat se Bog človeka ne dotakne osebno, ampak je k izbrancu poslan angel (1 Kr 19,5–7). Gospod se dotika ustnic prerokov (Iz 6,7; Jer 1,9) v odpuščanje krivde in za dajanje poguma govoriti v njegovem imenu. Iz vseh teh vrstic lahko razberemo, da ne gre za fizični dotik, ampak duhovni.

Veliko bolj konkretna so Božja dejanja v Novi zavezi. Jezus, ki je Bog, se s svojimi rokami in prsti dotika ljudi in jih ozdravlja raznih bolezni in tegob: hromosti, slepote, nemosti, obsedenosti z zlimi duhovi ... Njegov dotik je zdravilen v fizičnem smislu. Prinese telesno olajšanje, ozdravitev in moč. Nikoli pa teh telesnih ozdravitev ni, če ni prej predpostavljen notranji pogoj: ozdravijo, če verujejo v ozdravitev, dano od Boga. Človek prosi za ozdravitev, Jezus ga pokliče in mu postavi vprašanje vere, nato se ga dotakne z rokami ali celo samo z besedo in človek je v luči vere ozdravljen. Gre za dvojni učinek ozdravitve: fizični in duhovni. Vse pa prihaja od znotraj, iz tistega, kar je Božjega v meni, človeku. Ta notranji vzgib je morda najlepše prikazan v pripovedi o ženi, ki je veliko let krvavela (Mt 9,20–22).

Starozavezni Bog se človeku približa prvi in ta mu odgovori, novozavezni Jezus pa v meni išče nagib – vero. V šolstvu govorimo o zunanji in notranji motivaciji za učenje in spoznavanje. Po mojih izkušnjah (pa tudi po znanstvenih dokazih, da si ne bom lastila vseh zaslug) je notranja motivacija tista, ki spodbuja otroka, učenca, človeka k trajnemu učenju, spoznavanju in spreminjanju. In spet smo pri odnosu. Pri zunanji motivaciji nekdo drug vzpostavlja odnos; lahko bi rekli, da gre za nekakšno vsiljevanje ali prisilo. Pri notranji motivaciji pa odnos izhaja iz naše notranjosti navzven. Gre za svobodno osebno odločitev.

Čeprav se me Jezus dotika, mi ni neprijetno, ker si želim tega dotika. Ne bojim se ga, ker je že v meni. Samo skleneta se dve polovici istega.

Lea Bric

Pusti se dotakniti

Ljudje svet okoli sebe zaznavamo s čutili. Prvi izmed čutov, ki se nam razvije že v materinem telesu, je prav tip. Dotik je naša osnova za dojemanje okolice, sveta in ljudi okoli nas. Koža je naš največji organ, hkrati pa tudi naravna meja med našim notranjim in zunanjim svetom. Preko nje čutimo toploto, bolečino, pritisk in nežnost.

Tudi prvi ljudje oziroma naši predniki so se sprva sporazumevali predvsem z dotikom; govor je prišel veliko kasneje. Dotik ni samo telesni stik med dvema oseba, ampak vedno nosi tudi neko sporočilo. Krepi vezi med ljudmi in jih nezavedno zbližuje. Različne raziskave so pokazale, da ljudje, ne da bi videli obraz ali slišali glas, na podlagi dotika zmoremo prepoznati, s kakšnim namenom in čustvi se nas določena oseba dotika.

Novorojenček takoj po rojstvu potrebuje dotik. Raziskave, ki so jih izvajali na dojenčkih v romunskih sirotišnicah, so pokazale,

da so dojenčki, ki niso bili deležni ljubečega človeškega dotika, začeli zaostajati v rasti in razvoju, imeli so slabši imunski sistem in večje tveganje za razvoj duševnih bolezni v primerjavi z enako starimi vrstniki, ki so dotik prejemali. Če odrasli kdaj pozabimo, kako pomemben je dotik, nas otroci hitro spomnijo. Malček se lahko kljub bolečini umiri v maminem naročju, tudi največji strahovi se lahko premagajo, če drži očeta za roko.

Dotik ima res terapevtsko moč. Nežen objem nam lahko zniža raven stresnih hormonov. Nežen prijem ali dotik nas včasih prebudi iz lastnih misli in nas prizemlji. Z dotiki tudi sami sporočamo, da nekoga sprejemamo, mu zaupamo in ga spustimo blizu.

Od nekdaj me je zanimalo, kako pomembne so bile za ljudi v preteklosti — za nekatere tudi danes — relikvije. Ravno v teh dneh, ko pišem ta prispevek, so v Assisiju v baziliki svetega Frančiška prvič izpostavili posmrtni ostanke tega velikega svetnika. Napovedanih

je že več sto tisoč romarjev, ki si želijo »dotakniti« svetnika in ob njegovih relikvijah moliti. Zakaj se že od časov mučencev pojavljajo relikvije? Zakaj se jim želimo približati, se jih dotakniti, jih poljubiti?

Na enem izmed romanj v Rim smo imeli zanimivega vodnika po katakombah. Razlagal je, da so prvi kristjani grobove mučencev posebej varovali, ker so bili zanimivi za lovce na relikvije. Zlasti višji sloji, plemiči in vplivneži so si želeli imeti relikvije v svojih zasebnih kapelah na dvorih in vilah ter so bili zanje pripravljeni odšteti veliko denarja. Ob tem se postavi logično vprašanje: zakaj? Vodnik je razložil, da so želeli imeti svetnika blizu, da bi se »nalezli« njegove svetosti. Bližina in možnost, da se dotaknemo svetega, nam dajeta občutek, da se te svetosti lahko nalezemo. Zato obiskujemo kraje, povezane s svetniki, Marijo in svetopisemskimi deželami — da bi se nas ti kraji dotaknili in nas spremenili. Ob dotiku pa se s to osebo počutimo tudi bolj povezani; postane nam bližja.

Danes smo dotikanje iz naše družbe in kulture precej odstranili. V poslovnem svetu — razen vljudnostnega rokovanja — velja kakršnokoli dotikanje za znak neprofesionalnosti. Učitelji, trenerji, vzgojitelji in celo zdravstveni delavci se mu pogosto izogibajo zaradi strahu pred zlorabami. V Latinski Ameriki in zlasti v evropskem delu Sredozemlja je dotikanje bolj sprejemljivo, medtem ko v srednjeevropski,

tudi slovenski kulturi dotikom nismo posebej naklonjeni.

Ob tem se lahko vprašamo, zakaj je tako. Se bojimo biti ranjeni? Z odprtostjo za dotik se namreč odpre tudi prostor ranljivosti. Ali pa menimo, da smo sami sebi dovolj in ne potrebujemo drugega, da bi nas podprl, potolažil ali nam pokazal drugačno smer?

Če se zapremo za sočloveka, se zapremo tudi za Boga. Bog deluje po naših bratih in sestrh. Ne moremo biti prepričani, da se njegov dotik ne skriva v objemu, tolažeči roki ali spodbudnem trepljaju bližnjega. Iz Svetega pisma, življenjskih zgodb svetnikov in pričevanj spreobrnjenec vemo, da Božji dotik spreminja — vse postavi na glavo in hkrati vse postavi na pravo mesto. To je dotik, ki se ga sprva morda sploh ne zavedamo; lahko ga celo občutimo kot odsotnost Božje bližine. A prav ta nas poveže in naveže na Boga. Le dovoliti mu moramo.

Morda je odprtost za Božji dotik in tudi dotik bližnjega tista postna spodbuda, ki jo potrebujemo, da bomo pripravljeni na velikonočno skrivnost.

Kristina Vrčon Jejčič

Vidim vstajenje

V življenju vsakega Jezusovega učenca najdemo trenutek, ko je doživel izreden Božji dotik, ki je njegovo življenje razdelil na prej in potem. V zadnjem času se pogosto vračam k misli, kako močno se je Jezus dotaknil življenj apostolov, da so bili pripravljeni na mestu pustiti vse in oditi za njim. So ga že kdaj srečali in jih je na tistem srce že vabilo k temu, ali pa so ga ob trenutku, ko jih je poklical, zares videli prvič in jih je presežno, ki je sevalo iz njega, nagovorilo, da so mu začeli slediti?

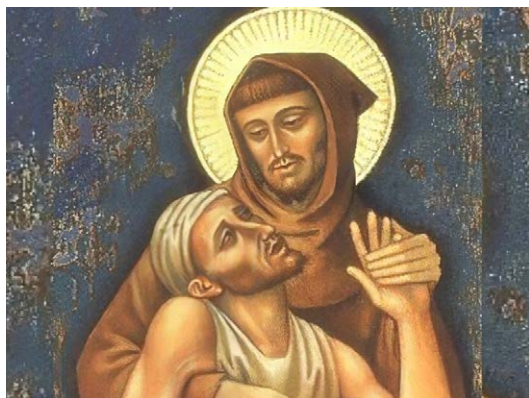
Ko skušamo pri svetem Frančišku uzreti odločilni trenutek, ki je za človeško srce prodor milosti in ljubezni, imamo pred očmi objem gobavca, v katerem je srečal Kristusa. Ko je v tišini prebolevanja bolezni začel spraševati Gospoda, kaj naj stori, in odpirati srce za njegov odgovor, je Bog v svoji neskončni ustvarjalnosti že pripravljal teren, da se ga bo prav takrat, točno na tistem mestu, dotaknil in spremenil njegovo srce.

Tudi za naše srce ima načrt. Kot Frančiškove brate in sestre nas Oče na ljubeč način vabi, da se izročimo njegovi ljubezni. Morda se je tudi za nas že zgodil tisti trenutek, ko se nas je Bog dotaknil na način, zaradi katerega ga nismo mogli več prezreti. Morda je tudi v naših življenjih kje kakšen gobavec, ki nas vabi, da bi v njem videli Kristusa. Mogoče tega gobavca vidimo v sebi, tako da se zdimo sami sebi nevredni ljubezni in se kakor gobavci izločamo iz pristnih stikov z ljudmi, po katerih nam Bog želi izkazovati ljubezen.

Objeti gobavca je podobno kot objeti svoj križ in hoditi za njim. Če se le da, bi se temu izognili. In prepustiti se Božji ljubezni je za marsikoga od nas strašljivo. Je kot hoja po vrvi ali, še huje, skok s pečine brez padala, ki

bi ga imeli za varovalo. Božja ljubezen je presunljiva, ker nas prežari do našega bistva; tako močna je, da nas ob tem boli srce in duša ter se ob njej počutimo nemočni in izpostavljeni, tako da bi dali vse za figov list, ki bi zakril našo goloto. A le iz moči Božje ljubezni lahko sploh dihamo, se premikamo in tudi sami ljubimo — v našem jecljajočem in nepopolnem človeškem jeziku ljubezni.

Sveti Frančišek je iz moči Božje ljubezni premagal strah pred gobavcem, premagal strah pred tem, da bo zaradi stika z njim izgubil del sebe. A ko ga je objel, je v njem srečal Kristusa in prejel nov, bistveni del svojega srca.

V postnem času imamo možnost posnemati Frančiška, človeka posta in pokore. Ponuja se nam milost, da damo Bogu na razpolago svoje srce in skušamo slišati, kaj nam govori. Morda je ravno zdaj sredi pripravljanja terena, da bomo ob koncu posta tudi mi vstali z Jezusom prerojeni in okrepljeni z Božjim dotikom, ki obuja mrtve. Naj nam post mine v prisluškovanju in tihem, a veselem pričakovanju vstajenja.

Bena Briški, OFS

Milosti postnega časa

Postni čas prihaja v trenutkih najbolj intenzivnega prebujanja narave, ko svet postane en sam cvet in nas spodbuja, da bi tudi v naših dušah nekaj zacvetelo. Pa je za to res potrebna odpoved? In ali je post samo odpoved?

Že nekaj let si prizadevam, da v postnem času svojemu življenju nekaj dodam in nekaj odzamem: dodam tisto, česar manjka in plemeniti, odzamem pa tisto, kar se pojavi nehote, a se razraste kot plevel. Letos sem si pripravila precej ambiciozne »duhovne postne vaje«, pisane na mojo dušo. Menim namreč, da vsak zase najboljše ve, kje mora dodati in kje odvzeti.

Razdelila sem jih na tri področja: duhovno, odpovedi in ljubezen do telesa. V duhovno sodi vsakodnevno branje Božje besede in pisanje postnega dnevnika. V razpredelnici odpovedi so naslednje postavke: brez Facebooka in Instagrama ter brez sladkarij. Kaj zajema ljubezen do telesa? Sprehod, hojo na Osolnik, vaje za roke in vaje za moč. Oblikovala sem si razpredelnice in barvam okenca, da vidim, kako mi gre. Spoznala sem, da je ta vidno-tipni del zame zelo pomemben.

Če bi vam pokazala svoje razpredelnice, bi videli, da je največ belih okenc - kar pomeni, da naloge nisem opravila - prav v kategoriji ljubezni do telesa. Veliko molim za zdravje, a vem, da samo to ne bo dovolj; potrebni bodo konkretni premiki. Na sprehod že grem, pri ostalih vajah pa se še vedno izmikam. Morda se komu zdi kategorija ljubezni do telesa neustrezna, a sama sem prav v času bolezni spoznala, kako pomembno je telo, kako odvisni smo od njega in kako ga sama nikoli nisem imela dovolj rada. Prevečkrat sem vse doživljala črno-belo: res je obsedenost s telesom nezdrava, o lepotnih posegih niti ne bom začela govoriti, a bistvo je, da se zavem, da je moje telo posoda moje duše. Če bo telo zdravo

in bo živelo, bo tudi duša na tej strani imela še veliko priložnosti.

Ko pišem ta prispevek, smo šele v prvi polovici posta, jaz pa že padam in vidim, kje mi ne gre; po drugi strani pa so mi dane mnoge milosti. Predvsem to, da naloge, ki sem si jih zadala, niso zabetonirane in lahko dobijo čisto drugačno obliko. In to se je res zgodilo. Odločila sem se, da bom vsak dan brala Božjo besedo, potem pa sem ugotovila, da jo je najlepše poslušati pri sveti maši. Koliko milosti mi je bilo prav zato že danih. V viharju življenja, ki še vedno divja okrog mene, se prav pri sveti maši lahko zasidram in umirim; le tako vem, da bo vse v redu. Ne pričakujem, da mi življenje ne bo prineslo še veliko preizkušenj, a vem, da v tem nisem sama. In to je milost: da v vsem, kar je in bo, čutim Božje usmiljenje, zastonjsko Božjo ljubezen - nekaj, kar presega moje misli, a umiri dušo in poskrbi, da srce še utripa.

Postnih pobud je danes veliko - sliši se, kot bi vstopili v trgovino, vem - a vendarle to pomeni pravo bogastvo. Pomembno pa je nekaj: če na nekem področju pademo, ne obupamo. Tudi Jezus je padel pod križem in vedno znova vstal, na koncu pa premagal smrt. To nas mora voditi k temu, da postanemo boljši ljudje - boljši do sebe, svojih bližnjih in vseh, ki jih srečujemo.

Vsem želim obilo blagoslova v tem milostnem postnem času, predvsem pa, da bi v polnosti doživeli radost vstajenja. Naj bo čisto vsak dan vmes milosten in blagoslovljen, v zavesti, da se Jezus v podobi kruha sklanja k slehernemu med nami. Čisto vsak dan. Zame je to sreča vseh sreč, milost vseh milosti. Naj bo tudi za vse vas.

Mateja Feltrin

Ko se Bog dotakne človeka

Božji dotik se redko zgodi v hrupu in velikih besedah. Pogosteje pride tiho: v otroškem spominu, v srečanju z ljudmi, v služenju, v vprašanju, ki ne da miru. Včasih nas najde tam, kjer ga nismo iskali — in nas počasi preoblikuje.

O tem smo se pogovarjali z duhovnikom Gašperjem Naglostom, ki je po letih kaplanovanja danes vojaški kurat. Njegova pot se ni začela z velikimi načrti, ampak z drobnimi koraki, kakršne pozna vsak človek, ki posluša življenje. Kako Bog nagovarja otroka, mladeniča in odraslega človeka? Kje ga je mogoče srečati danes — tudi tam, kjer vladata napor in negotovost?

Se spomniš kakšnega drobnega dogodka iz otroštva, ob katerem si začutil, da je Bog blizu?

Spomnim se večernih svetih maš, ko sem ministriral. Nič posebnega - preprosta vsakdanja sveta maša. Ne bi rekel, da sem začutil Boga ali njegovo bližino, ampak da sem se umiril. Kot pravi sv. Avguštín: »Nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi.«

Ko danes razmišljam o tem, vem, da kot človeštvo nismo sami. Treba je umiriti vodo v sebi, da se zbistri. Bog ni bil ideja, bil je navzočnost.

Kakšen je bil dom, v katerem si odraščal? Kaj si od staršev prejel, kar te še danes nosi?

Mislim, da je bil dom kot vsak drug - preprost, domač, nič posebnega. Od staršev sem prejel življenje in njun zgled. V eni izmed življenjskih lekcij sta mi rekla, naj govorim resnico ali vsaj naj se ne lažem. To me spremlja še danes, ker naloga ni lahka.

O čem si kot fant najraje razmišljal in se pogovarjal s prijatelji?

Kot vsak fant - o športu, računalniških igrah, filmih, šoli in domačih nalogah. Preproste vsakdanje stvari.

Kdaj si začel slutiti, da te Bog kliče po posebni poti? Je bilo to jasno ali bolj tiho zorenje?

Ni bilo bliska z neba ali klica kot pri Samuelu. Bilo je tiho zorenje, kakor seme, ki dolgo leži v zemlji. Na začetku osnovne šole sem prepoznal željo po duhovništvu.

Kaj te je pri veri najbolj pritegnilo, da si izbral študij teologije?

Fasciniral me je fenomen smrti, o katerem sem pisal že v gimnaziji pri psihologiji, pozneje pa ga obdelal tudi v magistrski nalogi: Smrt – pot učenja.

Kako se danes spominjaš let kaplanovanja v Ilirski Bistrici? Kateri ljudje ali srečanja so ti posebej ostali v srcu?

Čas v Ilirski Bistrici mi je ostal zelo drag. Mladi, s katerimi smo iskreno odpirali vprašanja vere. Starejši, ki so s svojo preprostostjo pričali zvestobo Bogu. Posebej se spomnim obiskov bolnih - tam se vera sleče vseh odvečnih besed.

Kako je dozorela pot v vojaško pastoralo? Je bil to načrt ali presenečenje?

V petem letniku bogoslovja so predstavniki vojaškega vikariata bogoslovcem

predstavili svoje delo v vojski. Takrat sem dobil spodbudo za zadnji možni vlak, saj sem si že dalj časa želel iti na trimesečno prostovoljno služenje vojaškega roka. K temu me je spodbudil tudi bratranec, zaposlen v vojski, ki mi je pripovedoval o usposabljanju. Moj namen je bil spoznati samega sebe in svoje meje, ne pa zaposlitev v vojaškem vikariatu. Takoj po uspešno zaključenem usposabljanju sem dobil dekret za Ilirsko Bistrico.

Kaj te pri srečevanju z vojniki najbolj gane? Kje se v njihovem življenju najbolj odpre prostor za Boga?

Vojniki nosijo veliko odgovornost in zato prenašajo veliko stresa. Ko pridejo trenutki negotovosti - misije, ločenost od doma - se odpre globina. Takrat odpade maska moči in ostane človek. In prav tam je prostor za Boga.

Si kdaj ob človeku jasno začutil: tukaj se ga je Bog dotaknil?

Da. Ob velikih in majhnih dogodkih, ki jih prinese življenje. Včasih pri spovedi, ko človek po letih duhovnega molka spregovori. Včasih

ob smrti, ko se po maziljenju v duši pojavi mir. Včasih ob pogovorih - včasih šele čez čas vidiš, da se ga Bog dotika in ga spremlja. Tega ne moreš razložiti - preprosto veš.

Kako bi s preprostimi besedami opisal, kaj pomeni Božji dotik?

Božji dotik ni vedno čustvo. Je mir sredi nemira. Je pogum za odpuščanje. Je tiha gotovost, da si ljubljen, tudi ko veš, da si grešnik.

Ko človek moli, pa ima občutek, da Boga ni - kaj se takrat v resnici dogaja?

Bog ni odsoten; pogosto je bližje kot prej, le na drugačen način. Tudi ko zalivaš rožo, ne pričakuješ, da bo takoj zrasla in zacvetela. Bog nas uči tudi po naravi, saj smo ustvarjeni od istega Stvarnika. Tudi Frančišek Asiški v Hvalnici stvarstva pravi: »Hvaljen, moj Gospod, po sestri Luni in zvezdah ...«

Kako bi povabil bralca, ki Boga išče, a ne ve, kako začeti?

Težko dam en sam nasvet, ker Bog vsakega kliče drugače. Vzemi evangelij in preberi nekaj vrstic. Poišči pogovor z duhovnikom ali vernim prijateljem. Bog se ne skriva pred tistim, ki iskreno išče, kot pravi Jeremija: »Iskali me boste in me boste našli. Ko me boste iskali z vsem srcem, se vam bom dal najti, govori Gospod.« (Jer 29,13–14)

Vsi v življenju iščemo Boga - razlika je v vztrajnosti: »Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.« (Mt 24,13) in »Prositi in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!« (Mt 7,7)

Iskrena hvala Gašperju za odprtost, iskrene besede in pričevanje vere. Naj njegovo služenje še naprej prinaša mir, pogum in upanje vsem, ki jih srečuje na svoji poti.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Begunjski »Matterhorn« (1004m)

Begunjski Matterhorn

V senci mogočne Begunjščice in priljubljene Svetega Petra se nad Begunjami na Gorenjskem pne greben, ki v sebi skriva divjino, kakršno bi pričakovali le v osrčju visokogorja. Medtem ko se velika večina pohodnikov iz Begunj usmeri proti cerkvi sv. Petra in morda na Smokuški vrh, poznavalci in ljubitelji samotne zavijejo v drugo smer. Tam, kjer uhojene poti zamenjajo strme lovske stezice, kraljujejo vrhovi Mali vrh (988 m), Vrh velikih Gač (1053 m) in Jamarski vrh (1051 m), vmes pa skalnat zob, ki mu domačini s strahospoštovanjem pravijo Begunjski »Matterhorn«. To je izkušnja tišine, divjine in surove lepote, ki čaka na tiste, ki si upajo zapustiti uhojene poti.

Morda se zdi primerjava tisočmetrskega hriba z enim najslavnejših vrhov sveta predrzna, a ko ga zagledate, vsa vprašanja izginejo. Ta markantna skalnata špica je tako izrazita, da jo je mogoče opaziti celo med vožnjo po gorenjski avtocesti, če le pogledamo proti severu. Svojo divjo, piramidasto obliko Begunjski »Matterhorn« najlepše pokaže v svoji senci, ki se v popoldanskem soncu riše na pobočja pod njim. To je kraj, kjer narava ni krotka; prepadni robovi, porasli s črnim borom in starimi viharniki, ustvarjajo občutek, kot da ste se znašli tisoč metrov višje, nekje sredi neokrnjenih Alp.

Izlet na Begunjski »Matterhorn« je prava orientacijska pustolovščina. Pot se začne pri zgodovinskem gradu Kamen, ki je nekoč pripadal znamenitemu vitezu Gašperju Lambergarju. Od tam nas pot sprva vodi po urejeni Lambergarjevi poti, a le za kratek čas. Kmalu nas slabo vidna, nemarkirana stezica neusmiljeno potegne v izjemno strmo gozdnato pobočje. Ko pridemo do grebena, se lahko obrnemo desno proti jugu in odpravimo do skrajne južne točke grebena, ki je zelo razgledna. Nato se vrnemo, hoja po tem grebenu, znanem kot Greben Gač, pa je svojevrstna posebnost. Medtem ko se Karavanke običajno vlečejo v smeri vzhod–zahod, se ta greben drzne upirati pravilu in se razteza od severa proti jugu, s čimer tvori naravni prehod med Karavankami in Kamniško-Savinjskimi Alpami.

Izhodišče: Parkirišče pri gradu Kamen

Zahtevnost: neoznačena zahtevna pot, ki je mestoma krušljiva in zahteva zanesljiv korak, hladno kri (ni za vrtoglave), pozornost ter sposobnost sledenja poti

Višinska razlika po poti: 800 m

Dolžina poti: 8 km

Čas: 5 ur

Ko osvojite vrh »Matterhorna«, se pred vami odpre svet, ki ga zlepa ne pozabite. Na zahodu se v soncu lesketa Blejsko jezero, nad njim pa kraljuje mogočni Triglav. Pogled objame celotno Gorenjsko ravnino, od Dobrče do Šmarne gore v daljavi, na severu pa se bohotijo zasneženi vrhovi Stola, Vrtače in Begunjščice.

A pot skriva še eno dragocenost. Nekje na grebenu, na višini natanko 1001 metra, se skriva Maksov »brlog« – majhen, izredno skrit zasebni bivač, popolna neznanka za večino obiskovalcev. Je tihi dokaz človekove ljubezni do teh gora in iskanja miru v njihovem objemu.

Maksov Brlog

Ko zapustite tišino »brloga«, se pot nadaljuje po grebenu, ki postaja vse bolj prvinski in divji. To je svet, kjer kraljujejo stari vihariki – drevesa, ki jih je izklesal veter – in črni bori, ki se krčevito oprijemajo prepadnih robov. Stezica tukaj postane nekoliko bolj vidna in lažje sledljiva, a še vedno zahteva vso vašo zbranost.

Hoja po tem ozkem grebenu ponuja intenzivne občutke: na eni strani zremo v globino doline Drage, na drugi pa se pod nami odpira dolina Blatnice. Pot nas kmalu pripelje do Vrha velikih Gač (1053 m), kjer nas čaka vzpon na izrazito skalnato špico. To je najzahtevnejši del poti, saj je svet tukaj krušljiv, sestop z vrha pa zahteva previden korak in spoštovanje do strmine. Od tu nas grebenska steza vodi naprej do našega zadnjega grebenskega cilja – Jamarskega vrha (1051 m).

Neoznačena stezica nas z Jamarskega vrha popelje naravnost navzdol v dolino. Ta del poti zahteva precejšnjo mero previdnosti. Teren pod Jamarskim vrhom je pogosto vlažen, zemlja in kamenje pa pod nogami rada spolzita, a strm spust nas kmalu pripelje do makadamske ceste, s katere bomo kmalu ugledali potok, nato pa tudi slap Blatnica. Hoja ob žuboreči vodi je popolno nasprotje strmemu grebenu, ki smo ga pravkar premagali. Cesta, ki teče ob potoku, nas počasi in mehko spušča nazaj proti Begunjam, medtem ko nas spremljata hlad gozdne sence in pesem vode. Ta krožna tura, ki povezuje surovost Begunjskega »Matterhorna« z mehkobo dolinskih potokov, se tako zaključi tam, kjer se je začela – pri gradu Kamen.

br. Matej Nastran

Pot po grebenu

Pismo vodstva Frančiškovih redov, 1. del

Pred osemsto leti je Frančišek Asiški zapustil ta svet. Toda seme, ki ga je posejal, še vedno kali.

S tem pismom se želimo zahvaliti Gospodu za evangeljsko seme, ki ga je pred 800 leti zasejal v Cerkvi in ki je še danes živo in rodovitno. Skupaj se želimo spomniti nekaterih temeljnih vidikov te krščanske zgodovine. Ti vidiki ostajajo kot zapuščina vsem tistim, ki želijo hoditi po stopinjah Frančiška in Gospoda Jezusa.

1. Srečanje, ki spremeni vse

Seme, polno usmiljenja in vere

*»Gospod je tako dal meni, bratu
Frančišku,
da sem začel delati pokoro«¹*

Tako se začne Oporoka. Frančišek pripoveduje o globokem spreobrnjenju: Gospod mu je podaril korenito spremembo v njegovem načinu gledanja in doživljanja življenja. Ni več logike viteza, ki mora biti nad vsem in se vzpenjati v moči. Ampak logika brata, ki deli usodo najmanjših, ki se spušča med najmanjše, katerih del je, ker je tudi sam gobav.

To je bila izkušnja, ki je preobrazila okuse njegovega srca in logiko njegovega uma. Osvobodila ga je grenkobe obstoja, v katerem je prevladovalo rivalstvo. Vodila ga je k sladkosti življenja, podarjenega v veselju delitve.

Oči gobavcev

Do tega preobrata je prišlo zaradi dvojnega srečanja. Najprej z obrazi gobavcev.²

Frančišek je zapustil udobje Assisija in se odpravil mednje.

Oporoka spominja na to s preprostimi, a globokimi besedami: »Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi.«³

Ključna beseda je: usmiljenje. Frančiškovo življenje se ni spremenilo zato, ker bi izbral uboštvo, ampak zato, ker je izkazoval usmiljenje. Jasno, uboštvo vzpostavi pot do usmiljenosti. Če ne bi postal bližnji in delil usode revnih, ne bi mogel posvetiti svojega srca njihovi bedi.

V izbiri uboštva se skrivajo še vse druge vrline, ki so bile Frančišku dragocene: ponižnost, potrpežljivost, preprostost, majhnost. Brez njih ne bi bilo usmiljenja.

Zato teh dveh besed nikoli ne smemo ločevati. Uboštvo brez usmiljenja postane idol. Usmiljenje brez uboštva je zreducirano na ideologijo.

ZAPOMNI SI

- Uboštvo brez usmiljenja postane idol.
- Usmiljenje brez uboštva se zreducira na ideologijo.

Oči križanega

Spreobrnjenje je bilo popolno, ko je Frančišek v cerkvi sv. Damijana srečal križanega Kristusa. Pred njim se je v njegovem srcu porodila molitev, ki jo je skupaj z Oče naš nenehno molil s svojimi brati in jo je kasneje vključil tudi v svojo oporoko: »Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in v vseh tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu; in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.«⁴ V slavnem obrazu križanega Kristusa je Frančišek videl odprte oči Sina, obrnjene k Očetu. Te

¹ F0p 1.

² F0p 1-3.

³ F0p 2.

⁴ F0p 4-5.

oči so bile zanesljivo sporočilo Božje ljubezni do vsakega ranjenega človeka in potrebnega odrešenja.

To je bila »beseda križa«⁵, ki jo je slišal v cerkvi sv. Damijana: Bog je postal ubog, prišel je med nas, da bi nam izkazal usmiljenje. V tej in vseh drugih cerkvah, kjer je zrl v slavnega Kristusa, je to molitev ponavljal kot sintezo svoje izkušnje vere v ta obraz, v katerem je vsakič prepoznal in zato častil in blagoslavljal, hvalil in se zahvaljeval ljubezni, ki je Bog.

Rodil se je nov človek

Oči gobavcev in Križanega so Frančišku dale seme večnega življenja. Od tistega trenutka je začel živeti v hvaljenju Boga Očeta, razodetega v Kristusu; v ponižnosti do sebe, čuteč se kot ljubljeni sin; in v usmiljenju do vseh ljudi, sprejetih kot blagoslovljeni bratje. Rodil se je nov človek, v katerem se je ukoreninil evangelij in tako pridobil resnično in novo modrost o sebi, o človeku in o Bogu.

To je prva zapuščina, ki nam jo zapušča Frančišek: ubogi in križani Kristus kot gradnik in temeljna oporna točka našega krščanskega pogleda na življenje. Pozabiti na to in živeti drugače pomeni pustiti, da izgine naš poklic Frančiškovih bratov in sester, naša resnična pokora, torej naše evangelijsko spreobrnjenje.

✉ Poglabljanje v pismo

✓ DANES, KONKRETNO

Trenutno:

- Izkaži gesto usmiljenja do nekoga na robu.
- Preživi 10 minut v tišini pred križem.
- V svoj dnevnik zapiši: Kdo so »gobavci«, ki jih srečujem?

Za osebno in skupnostno refleksijo:

- Poskušam prepoznati »gobavce« svojega časa: kdo so izključeni, ki jih srečujem?
- Kdaj sem izkusil, da usmiljenje bolj spreminja kot popolnost?
- Kje danes vidim »odprte oči« Križanega, ki me gleda?

Molitev

Gospod,
Ti si vodil Frančiška med gobavce in ga tam učil usmiljenja.

Odpri mi oči,
da bom lahko videl »gobavce« svojega časa: revne, izključene, obrobne, tiste, ki se jim vsi izogibajo in jih prezirajo.

Daj mi pogum,
da zapustim svojo cono udobja,
da postanem bližnji in odkrijem tiste, ki so mi blizu, da delim njihovo usodo.

Nauči me,
da ni dovolj izbrati uboštvo:
izkazati moram usmiljenje,
dati svoje srce, ne le svoje stvari.

Osvobodi me grenkobe rivalstva
in me vodi k sladkosti delitve.

Amen.

Bog me je rešil, osvobodil in pozdravil

Ko brat kapucin Stane Bešter vstopi v prostor, z njim pride nekaj zelo preprostega, a redkega: mir. Širok nasmeh, domačnost in občutek, da si sprejet takšen, kot si. Njegova navzočnost ne deluje nastopaško, temveč tiho nagovarja – kot človek, ki je svojo notranjo zgodbo že spravil v red in jo zdaj lahko deli brez napora.

Že osem let vodi Dom duhovnosti v Kančevcih, kjer spremlja ljudi na duhovnih vajah, srečanjih in osebnih pogovorih. Njegovo življenje sta zaznamovali dve veliki ljubezni: duhovništvo in glasba. Ne ločuje ju – pri njem sta eno. Glasba je molitev, molitev pa glasba srca.

Odraščal je v Selški dolini v veliki družini s šestimi otroki. Spominov na mladost ne opisuje kot posebnih ali izjemnih, ampak kot lepe. Preproste. Polne bližine. V njih so delo, šale, skupno življenje in občutek, da nihče ni sam.

Posebno mesto ima tudi teta, pri kateri je začel živeti kot devetletni deček. Na počitnice je prišel za en teden – in ostal leta. Ta izkušnja mu je dala širino družine, ki jo čuti še danes:

rad ima vse sorodnike in oni njega. Ponosno pove, da ima sedemnajst nečakov.

Prav doma se je rodila tudi glasba. Mama je pela predvsem cerkvene pesmi, oče je igral orglice, stric pa violino in harmoniko. Ko je dobil violino v roke, ga je glasba takoj prevzela. V glasbeni šoli se je hitro izkazal, pozneje pa je v semenišču vadal skoraj neprestano. Za nekaj časa je resno razmišljal, da bi postal glasbenik.

Toda globoko v sebi je vedel, da ga Bog kliče drugam.

Želja po duhovništvu se je pojavila zelo zgodaj. V prvem razredu osnovne šole je na vprašanje učiteljice, kaj želi postati, brez oklevanja odgovoril: duhovnik. Spomin na njen nasmeh ga spremlja vse življenje.

Kot ministrant je spoznaval kapucine in prav njihova preprostost ga je osvojila. Čutil je, da njihovo bratstvo ni ideja, ampak način življenja: biti skupaj, si stati ob strani in ostati blizu ljudem.

Pot do posvečenja pa ni bila lahka. Malo pred njim je doživel globoko notranjo stisko, ki jo sam opisuje kot težo, ki jo je nosil v sebi. Iskal je pomoč in jo tudi našel – predvsem v zakramentih. Izkušnja spovedi in evharistije mu je prinesla osvoboditev, ki je zaznamovala vse njegovo poznejše življenje.

Od takrat duhovništvo razume predvsem kot služenje Božjemu usmiljenju. Pogosto poudari, da človek ni rešen po lastni moči, ampak po milosti. Zato lažje razume tudi druge: ljudi v dvomih, stiskah in duhovnike v preizkušnjah.

Če bi moral izbrati srce svojega poslanstva, bi izbral evharistijo. Mašuje preprosto, brez poučene slovesnosti, a z veliko zbranostjo. Zaveda se, da stoji med Bogom in ljudmi kot služabnik.

Zelo resno jemlje tudi zakrament sprave. Spovednik po njegovem ne sme ljudi vezati nase, temveč jih voditi k Bogu. Gre spovedovat tudi, ko je težko – ker ve, da človek v tistem trenutku ne išče njega, ampak odpuščanje.

Posebno blizu so mu bolniki in starejši. V njih vidi ljudi na pragu večnosti, ki potrebujejo bližino, zakramente in preprost človeški stik.

Čeprav se je odpovedal profesionalni glasbeni poti, glasba nikoli ni zapustila njegovega življenja. Zamenjala je obliko: postala je oznanjevanje. S kapucini so pripravljali pesmarice, snemali kasete in nastopali po Sloveniji. Pesem je postala most med Cerkvijo in mladimi, med iskalci in verniki.

Še danes ga določene duhovne pesmi globoko nagovorijo. Glasba zanj ni dodatek veri, ampak njen naravni jezik – način, kako srce pove to, česar besede ne zmorejo.

Rad ponavlja, da človeku ni dobro biti samemu. Skupnost razume kot prostor rasti: kjer sprejemaš drugačnost, se učiš ponižnosti in veš, da nisi sam. Mesečna srečanja kapucinov mu pomenijo oporo – trenutke, ko se bratje ustavijo, molijo in si prisluhnejo.

Iz vsega njegovega življenja veje mir nekoga, ki je šel skozi preizkušnjo in našel oporo. Njegov nasmeh ni površinski, ampak hvaležen.

Življenje brata Staneta je preprosta hvalnica: včasih zapeta, drugič izrečena, največkrat pa preprosto živeta. In prav to je njegovo najmočnejše pričevanje – živeti za Boga z odprtim srcem, toplino do ljudi in pesmijo, ki nikoli povsem ne utihne.

Povzeto po <https://si.aleteia.org/2026/02/01/navdihujoca-pot-brata-staneta-bog-me-je-resil-osvobodil-in-pozdravil/>

Ko ministranti zavzamejo Vipavski Križ

Leto je naokoli in tudi letos smo se ministranti skupaj z brati kapucini od 9. do 11. januarja podali na ministrantsko duhovno obnovo v Vipavski Križ, kjer so nas gostili tamkajšnji bratje kapucini. Vsako leto je v ospredju določen lik, ki nas spremlja skozi duhovno obnovo. Letos je bil to Marcelino.

V petek smo se ljubljanski ministranti v popolnanskih urah, v gosti megli, skupaj z br. Dominikom odpravili proti Vipavskemu Križu. Takoj po prihodu nas je pričakala večerja, zato smo povečerjali, še preden smo razpakirali. Sledila je nastanitev v župnijskem domu, kjer nam je br. Vlado razkazal vse prostore, vključno z zelo dobro opremljeno glasbeno sobo. Za piko na i nam je na podstrešju pokazal še dva klasična kompleta bobnov, kar je bilo zame kot tolkalista nekaj posebnega.

Sledila je prva kateheza, kjer smo spoznali lik Marcelina in si ogledali risanko Marcelino, kruh in vino. Po katehezi so bile večernice, nato pa druženje ob družabnih igrah. Ker je bilo že pozno, smo dan zaključili in se odpravili spat, da bi se naspali za naslednji dan.

Prebudili smo se v čudovito sobotno sončno jutro, zato smo lahko občudovali razglede na greben

Čavna in Vipavsko dolino, saj Vipavski Križ leži na vzpetini. Dan smo začeli z zajtrkom in hvalnicami, nato pa je sledila kateheza, s katero smo še bolje spoznali Marcelina in njegovo življenje. Po kosilu smo se, da bi porabili zaužite kalorije, odpravili na sprehod po Vipavski dolini. Občudovali smo naravo, se pogovarjali in se celo kepali. Sam sem imel priložnost za daljši pogovor z br. Vladom, ki se je izkazal za modrega sogovornika.

Ob povratku smo se ustavili še pri kapeli Lurške Matere Božje in se ji priporočili. Sledila je še ena kateheza, po njej večerja, nato pa pričevanje br. Vlada Kolenka in br. Marjana Gačnika, ki sta z nami delila svojo življenjsko pot od otroštva do duhovniškega poklica. Zares sta se potrudila pri predstavitvi, mi pa smo ju zasuli s številnimi vprašanji. Večer smo nadaljevali z družabnimi igrami, nato pa počastili Jezusa v Najsvetejšem v samostanski kapeli, kjer smo zmolili večernice. Nato je napočil čas za počitek.

Naslednji dan je po zajtrku in hvalnicah sledila še zadnja kateheza, po njej pa v župnijski cerkvi ministrantske vaje, da smo se v svoji službi še bolj izpopolnili. Ker je bila nedelja, Gospodov dan, smo ga počastili z nedeljsko sveto mašo, ki jo je daroval br. Vlado.

Tekom vikenda so nam delali družbo tudi tamkajšnji bratje kapucini: br. Placid Prša, br. Jurij Slamnik in novomašnik br. Ambrož Brezovšek.

Hrana je bila odlična, zato prosim br. Vlada, naj se v imenu ministrantov zahvali vsem, ki so jo pripravili.

Po maši smo spakirali, pojedli kosilo in se po slovesu odpravili nazaj v Ljubljano.

Hvala bratom kapucinom za še eno nepozabno ministrantsko duhovno obnovo. Že se veselimo enodnevnega ministrantskega izleta v juniju, ko se bomo kapucinski ministranti ponovno srečali.

David Krstič

Tabor slepih in slabovidnih v Piranu

Od 13. do 20. februarja 2026 je v minoritskem samostanu v Piranu potekal tabor slepih in slabovidnih. Skupaj s spremljevalci se je zbralo približno 35 odraslih udeležencev, s seboj pa so pripeljali celo kuharico in hrano. Dnevi so bili lepo urejeni: jutranja telovadba, molitev, sveta maša, zajtrk in nato različne dejavnosti.

Prvič sem se tabora za nekaj dni udeležila kot prostovoljka. Udeleženci so se še spomnili mojega prejšnjega obiska, ko sem pripovedovala o Piranu in legendi o sv. Juriju ob spremljavi oceanskega bobna. Tokrat smo si skupaj ogledovali mesto, se našemili v pustne maske in se – kljub dežju – nasmejali nepričakovani pogostitvi s krofi v bližnjem lokalu.

V nedeljo smo šli k maši v stolnico in prisluhnili pevskemu zboru Georgios, pozneje pa še koncertu opernega pevcu Nevena Stipanova ob spremljavi organista Danijela Breclja. Večeri so bili družabni: ples ob harmoniki mladega Jerneja, ki je slep, pogovori in pričevanja.

Posebej zanimivo je bilo predavanje piranskega župnika Zorka Bajca o potovanju po Etiopiji. S fotografijami in filmom nas je popeljal od slapov Modrega Nila in Lalibele do ljudstev v dolini reke

Omo in ognjenika Erta Ale. Predstavil je tudi življenje tamkajšnjih ljudi in bogato tradicijo etiopske Cerkve.

Udeleženci so hodili na sprehode (Beli križ, Portorož, Fiesa), obiskali soline, muzeje in bazen v Strunjanu. Tisti, ki smo ostali doma, smo brali, se pogovarjali in delili izkušnje. Ob tem sem spoznala mnoge izjemne ljudi – vztrajne, vedoželjne in polne humorja. Spremljala sem tudi Jano, ki je kot otrok oslepela; ob njej sem svet dobesedno začela doživljati drugače – skozi dotik, zvok in potrpežljivost.

Čeprav nisem ostala do konca, mi bodo srečanja, pogovori, petje in toplota udeležencev ostali v lepem spominu. Upam, da se še srečamo.

Špela Pahor

Sestre uršulinke so velika opora deklicam v Tigraju

Na suhi, prašni tigrayski zemlji na severu Etiopije, kjer sledovi dolgotrajnih oboroženih konfliktov in brezbriznosti še vedno žgejo kot odprte rane, se rojeva tihi čudež. Sredi ruševin se razpira otok miru, ki ga varujejo neumorno srce in delovne roke sester uršulink iz Gandina.

Sestre uršulinke Brezmadežne Device Marije iz Gandina (Bergamo, Italija) so v Etiopiji navzoče od leta 1986. Sprva je bilo med njimi veliko Italijank, danes so skupnosti večinoma domače. Glavna hiša je v Adis Abebi, delujejo tudi v mestu Dessie, leta 1992 pa so na povabilo škofa iz Adigrata prišle v Tigraj. Tam so najprej odprle osnovno in srednjo šolo.

Kmalu so spoznale, da so stopile v kruto resničnost: med ljudi, ki so izgubili skoraj vse in trpijo hudo pomanjkanje. Zato so v mestu Wukro odprle sirotišnico za deklice, ki v vojnah pogosto plačajo najvišjo ceno. S pomočjo dobrotnikov so zgradile

hišo za približno 80 otrok. Danes v njej živi 34 deklic, ki so med vojno v letih 2020–2022 izgubile starše ter preživele nasilje, lakoto in osamljenost. Tu znova odkrivajo nekaj bistvenega: da so ljubljene in da so lahko spet »hčerke«.

Potreb je ogromno, vsak dan na vrata potrka nova deklica, a zaradi pomanjkanja sredstev ne morejo sprejeti vseh. Tistim, ki jih lahko, pa nudijo več kot streho nad glavo: vzgojo, šolanje, zdravstveno oskrbo in predvsem materinsko toplino ter dostojanstvo. Od države ne prejema pomoči, zato je skrb za hrano, oblačila, zdravila in izobraževanje velik izziv. Brez sirotišnice bi mnoge od teh deklic končale na ulici.

Cilj skupnosti v Wukru je dolgoročna samostojnost. Poleg vzgoje in šolanja želijo razvijati obdelavo zemlje in rejo živali, da bi si zagotovile hrano. Že imajo nekaj krav in kokoši, ki dajejo mleko in jajca, zdaj pa želijo dejavnost razširiti. Za leto 2026 so si zadale cilj: postati čim bolj samooskrbne. Kupiti želijo dodatne kokoši, izboljšati obdelavo zemlje in

postaviti peč za peko kruha. Ta bi zmanjšala stroške in starejšim dekletom omogočila učenje poklica.

Deklice in sestre prosijo za pomoč: vsaka gesta podpore gradi njihovo prihodnost. Pomagati jim ni le dolžnost, ampak privilegij — možnost, da zgodbi, zaznamovani z ruševinami, dodamo barve upanja.

POMAGATE LAHKO NA VEČ NAČINOV **KLASIČNI SISTEM (BANČNO NAKAZILO):**

Ime: S. Abeba Debessay

IBAN: 1000522049526

SWIFT KODA: CBETETAA

BANKA COMMERCIAL BANK OF ETHIOPIA

HITER IN NEPOSREDEN SISTEM (WESTERN UNION)

To je najhitrejši način, da sredstva pridejo neposredno v roke sestram, brez posrednikov in v realnem času. Podatki za pošiljanje

Država: Etiopija

Ime: s. Abeba Debessay

Telefon: +251 94 736 4614

KAJ STORITE PO NAKAZILU

Ko je transakcija zaključena, boste prejeli kodo MTCN. Pošljite jo prek WhatsAppa sestri Abebi. Ona bo lahko sredstva takoj dvignila in jih namenila za hrano, krave ali peč.

Ali na račune, navedene na spletni strani <https://orfanatrofiodiwukro.it/>

Ezio Venturini za spletno stran <https://orfanaa.trofiodiwukro.it/>

Prevod: Špela Pahor

Sveti Frančišek je imel izkušnjo vojne in trpljenja, ki ga prinašajo oboroženi spopadi. Tudi sam je bil ujetnik v Perugi in doživljal je težke trenutke osamljenosti in zapuščenosti. Tudi mi smo priče vojnih strahot, ki jih povzročata dva velika konflikta v našem času: na Bližnjem vzhodu in v Ukrajini.

Kako »unovčiti« trpljenje, ki nas obkroža? Težka je beseda »unovčiti« morda celo nepriemerna, pa vendar pove tisto evangelijsko: trpljenje sprejeti in darovati, da bo nastalo nekaj novega, lepšega, tudi za družine.

V arhivu smo našli rokopis vojnega ujetnika v prvi svetovni vojni. To je bil naš brat Felicijan Anžlovar, ki je preživel 6 let ruskega ujetništva in vse to lepo lastnoročno popisal. Po drugi svetovni vojni je živel v Vipavskem Križu in od tukaj leta 1961 odšel k Nebeškemu Očetu. Kmalu bo ta rokopis izšel v tiskani obliki. Za to skrbi učiteljica Lea Bric.

Zgodovina mojega ujetništva v Rusiji – nadaljevanje

Na tem mestu ste v zadnji številki FP prebirali začetek zgodbe br. Felicijana Anžlovarja: Zgodovina mojega ujetništva v Rusiji. Sedaj nadaljujemo njegovo ujetniško potovanje, ki lepo sovпада s tematiko sedanje številke FP: Dotik Boga. To, kar pripoveduje br. Felicijan, je prav gotovo na poseben način Božji dotik v njegovem življenju.

Zadnjič smo ustavili pripovedovanje s stavkom: »...bilo je okrog 11. ure, ko se odprejo vrata na stečaj in v sobo vstopi ruski častnik z nekaj vojaki. Na vratih obstane, se ozre po sobi in reče svojim spremljevalcem: sami ranjeni Avstrijci, nato se obrne in odide. Sedaj smo vedeli, da smo postali ruski vojni ujetniki.«

Drugi dan so Rusi takoj začeli uvajati svojo upravo. Prišli so zdravniki in nas vse pregledali, nato pa odredili, da naj vse bolnike, ki so še pri moči, že tisto noč pošljejo v bližnje mesto Złoczew.

Nas so naložili na vozove, ker smo bili težko ranjeni, in nas peljali čez celotno rusko vojaško taborišče. Bilo je okrog polnoči, ko so imeli vojaki večerjo. Rusi so naše vozove obkolili in nas začeli spraševati, ali smo močno ranjeni. Pomilovali so nas in nam ponujali svojo večerjo. Mene so tako silili, da sem moral nekoliko pokusiti. Bila je izvrstna: krompir in meso skupaj zrezana in zelo okusna. Prinesli so nam tudi vode v steklenicah. Takrat sem

prvič jedel z rusko žlico, ki se močno razlikuje od naših.

Ko smo prišli iz taborišča, so nas nenadoma obkolili kozaki in nas hoteli na vsak način pobiti. Le z veliko težavo nas je obvaroval vojak, ki nas je spremljal, kajti kdor je prišel kozakom v roke, ni več videl svoje domovine.

V mestu so nas namestili v jezuitski kolegij. Vsi hodniki in sobe velikanskega poslopja so bili napolnjeni z ranjenci. Tukaj je bilo vse pomešano kakor na pokopališču: Rusi in Avstrijci so skupaj ležali, med njimi ni bilo prepira ali sovraštva; slišalo se je samo vzdihovanje in ječanje zaradi bolečin.

Bilo je na praznik Marijinega vnebovzetja (1914). V bolnico je prišel starejši duhovnik in vprašal, ali bi se kdo rad spovedal. Spovedal nas je in nam prinesel sveto obhajilo. Tisti in še naslednji dan sem ga prejel – to je bilo moje zadnje sveto obhajilo v ruskem ujetništvu. Nato šest let nisem bil ne pri spovedi ne pri obhajilu niti pri sveti maši.

Kdor bi želel videti največje gorje na svetu, naj gre v bolnico, napolnjeno z ranjenci z bo-

jišča, kjer je malo prej divjala vojna nevihta. Tam vidi stvari, ki mu ostanejo v spominu vse življenje. Sliši se samo vzdihovanje, ječanje in jokanje, pa tudi obupno preklinjanje, rotnje, tuljenje in tarnanje.

Pot za Kijev in Moskvo

Po nekaj tednih, ko sem že toliko okrevail, da sem si mogel vsaj v najpotrebnejšem pomagati, so me z drugimi poslali v Kijev. Tu sem bil samo tri tedne, ker je vedno več ranjencev prihajalo – ruskih in naših – zato so nas močnejše odredili v Moskvo. Moram priznati, da je bila tudi v Kijevu postrežba izredno dobra, čeprav je bilo v mestu na tisoče ranjenih.

Iz Kijeva so me poslali v Moskvo. Moskva je glavno mesto te ogromne države; ljudje so ji rekli »Svjataja Moskva«. Takrat je bilo v Moskvi ogromno cerkva: pravoslavnihi, katoliških in protestantskih, pa tudi mošej in templjev.

V Moskvi sem bil okrog dva meseca in tudi tam so lepo skrbeli za nas. Bil sem edini Slovenec, večinoma so bili Rusini in Poljaki, nekaj pa avstrijskih Nemcev.

Rad bi si Moskvo ogledal natančneje, vendar nisem mogel, ker sem bil bolan. Ogledoval sem si jo z ravne strehe, prirejene za sprehajanje med palmami, cipresami in drugimi rastlinami.

Ker so vedno prihajali novi vlaki z ranjenci, je bilo bolnikov preveč. Oblasti so odredile, naj vse že bolj ozdravljene pošljejo drugam.

Poslali so nas v Kovrov

Kovrov je majhno starodavno mesto s približno trideset tisoč prebivalci, leži med Vladimirom in Nižnim Novgorodom.

Mi smo bili prvi ujetniki, ki smo prišli v Kovrov – bilo nas je 73, večinoma že nekoliko ozdravljenih invalidov. Na tisoče mladih in starih, moških in žensk nas je gledalo z odprtimi usti. Nekateri so nas prijazno opazovali, drugi

pa so stiskali pesti in nam pretili: »Mojega moža ste ubili, ali mojega sina, ali mojega očeta! Pokazali vam bomo, germanski psi!«

V mestu je bila lepa pravoslavna cerkev Marijinega oznanjenja. Tam sem o veliki noči leta 1915 slišal najlepše cerkveno petje v življenju.

Spomladi leta 1915 se je pojavila bolezen legar. Pustila je posledice tudi pri meni: izpadli so mi skoraj vsi lasje in ostal sem plešast.

Nižni Novgorod

Prišla je odredba, da morajo vsi vojni ujetniki iz Kovrova v Nižni Novgorod. Naslednje jutro smo se odpeljali. Ob poti smo občudovali neizmerne planjave in rodovitne njive ter Rusom skoraj zavidali njihovo deželo.

Nižni Novgorod je lepo romantično mesto. Skozi njega teče največja evropska reka Volga, vanjo pa se izlivata Moskva in Oka. Mesto se dviga na obeh bregovih; zgrajene so bile lepe palače in mnogo cerkva.

V vojašnici so Slovence dali skupaj v en prostor – bilo nas je nekaj čez trideset. Dali so nam kosilo in smo si opomogli.

Drugi dan so vprašali Slované, ali bi se pridružili srbski vojski v Odesi. Hrvati so kategorično odklonili, Slovenci kot invalidi nismo mogli, Srbi pa so se z veseljem odločili.

Proti koncu leta 1915 je ujetnikov vedno več prihajalo. Ruska vlada je ukazala vse zdrave in že ozdravljene poslati v Azijo – nekatere v Sibirijo, druge v Turkestan.

Ali Sibirija ali Turkestan

Nekega dne so nas zbrali na dvorišču, nas popisali in rekli, naj se pripravimo na pot – nekateri v Sibirijo, drugi v Turkestan.

Beseda Sibirija je bila strašna. Že sama misel je človeku naježila lase: mi napol razbiti invalidi naj gremo v neizrekljivo mrzlo deželo, kamor so izganjali največje zločince!

O Turkestanu pa nismo vedeli ničesar. Rusi so rekli: »Če pridete v Turkestan, ste srečni – tam se cedita med in mleko.« In res se niso zlagali.

Ko je prišel določen dan, smo odšli na železniško postajo. Nihče ni vedel, kam gremo. Rekli so nam, da bomo šele v Samari izvedeli, ali vlak zavije proti Sibiriji ali Turkestanu.

Po večdnevem čakanju je prišlo povelje: Turkestan. Oddahnili smo si.

Glavno mesto Turkestana je Taškent. Nekdaj je bilo kraljevo mesto Samarkand, kjer še danes stojijo veličastne mošeje in templji.

Drage bralke in bralci FP, upam, da ste zaslutili, kako je naš br. Felicijan ves čas doživljal – ne da bi o tem na glas govoril – ta čudoviti Božji dotik.

Naslednjič: doživetje boljševiške revolucije leta 1917.

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Iz zakladnice duhovnosti
br. Ignacia Larrañage:

Sporočilo Jezusa Kristusa je: »Spreobrnite se.« Jezus bi rekel: »Spreobrnite se in verujte evangeliju.«

Spreobrniti se pomeni spremeniti način mišljenja, se vprašati o svojem načinu življenja in pustiti, da vanj vstopi Bog. Z drugimi besedami: spreobrnjenje pomeni nehati živeti tako, kakor živijo drugi. Ne bodite zadovoljni z vprašljivim načinom življenja samo zato, ker tako živijo drugi. Naj vas ne zanima mnenje ljudi, temveč Božje mnenje. Z drugimi besedami: poiščite nov način življenja.

Jezus nam ponuja dar novega prijateljstva, pristrčno povezanost z njim in z Očetom. Spreobrnjenje pomeni zapustiti svojo samozadostnost, sprejeti lastno ubožstvo, potrebo po Bogu, njegovem odpuščanju in njegovem prijateljstvu. Spreobrnjenje je ponižno izročanje svoje ljubezni Drugemu.

Molitev: Tvoj obraz iščem, Gospod (sv. Anzelm)

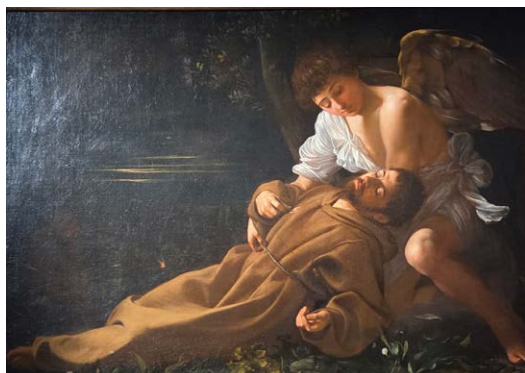
Nepomembni človek, pusti za hip svoje običajne skrbi. Za trenutek pojdi vase, zapusti trušč svojih zmedenih misli in nemirnih hrepenenj, ki te stiskajo. Za hip se odpočij v Bogu, samo za trenutek počij v njem.

Stopi v globino svoje duše. Odstrani vse razen Boga in tistega, kar bi ti moglo pomagati, da ga srečaš. Zapri vrata svojega bivališča in ga išči v molku. Z vso močjo reci Bogu, reci Gospodu: »Iščem tvoj obraz. Tvoj obraz iščem, Gospod.«

In zdaj, moj Gospod in Bog, me nauči, kako in kje te moram iskati, kje in kako te bom našel.

Pričevanja udeležencev Delavnic molitve in življenja (DMŽ), ki so doživeli Božji dotik:

- DMŽ prinašajo bolj poglobljen odnos z Bogom, bolj prijateljski odnos z njim, saj nam vsako srečanje predstavi Boga z drugega zornega kota. Na delavnicah spoznavamo Boga kot Očeta, kot Boga nežnosti, spoznavamo odnos Jezusa z Očetom in Marijo kot ženo vere. Delavnice nas učijo izročanja, odpuščanja in drugačnega srečanja z Očetom; učijo nas ljubiti, kakor je ljubil Jezus, ter različnih molitvenih načinov.

Ni pomembno, ali se komaj srečujete z Gospodom in vam je Sveto pismo še velika neznanka ali pa ste DMŽ že obiskovali in potrebujete le malo dodatnega vetra v jadra ... Delavnice potekajo v manjših skupinah, zato je pristop bolj oseben; voditelj se lahko posveti vsakemu posamezniku, odnos med udeleženci pa po vsakem srečanju postaja bolj domač in prijateljski.

Nataša, Hrpelje-Kozina

- Moje Sveto pismo je mnogo let samevalo na knjižni polici in pobiralo prah, vse do lanskega oktobra, ko sem se iz radovednosti prijavila na DMŽ. Takoj po prvem srečanju pa je postalo del mojega življenja – moj vodnik. Ne mine dan, da ne preberem odlomka, saj so ti polni zgledov za življenje in ob njih premišlujem, kaj bi lahko še izboljšala. *Mirjana, Hrpelje-Kozina*

- Večer za večerom sem ob prebiranju in premišljevanju svetopisemskih odlomkov, psalmov in različnih molitvenih načinov spoznavala, kako me Oče ljubi. Začutila sem mir, ki ga prej ni bilo; čutila sem, da me Bog Oče spremlja na vsakem koraku. Vse stvari v življenju so potekale bolj mirno. *Fani, Grosuplje*
- Delavnica molitve in življenja mi je prišla naproti v šestinšestdesetem letu in me dvignila v zelo pomirjujoč in ljubeč odnos z Bogom in okolico. Ponovno sem s hvaležnostjo utrdila spoznanje, da sem imela ob sebi vse življenje ljubečega, zvestega, zaupanja vrednega in neskončno usmiljenega Prijatelja, ki me ni nikoli pustil na cedilu, čeprav sem včasih mislila, da se zame sploh ne zmeni. Studenec ljubezni, ki sem ga dolgo iskala zunaj sebe, je bil ves čas v meni, le da je bil izvir šibak. Delavnice so mi pomagale odmakniti nekaj kamnov okrog izvira in okrepile njegov tok. To je živa voda, ki je ne izsuši nobena suša. Ko se napajam s to vodo in se z njo umivam, sem polna ljubezni, miru in odpuščanja. Zajemam jo in jo razdam po navdihu Svetega Duha. »Ljubezen odrešuje, gradi, združuje; v ljubezni ni nič nemogoče, zato ljubi, ne čakaj, da ljubljen boš sam,« je moje novo dnevno vodilo. Ne pravim, da je to preprosta naloga, a vem, da je po delavnicah v meni dovolj žive vode, ki bi jo rada z veseljem delila. *Jerica, Ilirska Bistrica*

Svetopisemski tečaj
obsega 4. srečanja po 2.5 h

"NI BOLJŠEGA PRIROČNIKA TAKO ZA OSEBNO KOT ZA SKUPNOSTNO RAST, KOT JE SVETO PISMO."
p. Ignacio Larrañaga

Združenje Delavnice molitve in življenja vabi na
Tečaj za zakonce

ZNAČILNOST
Gre za tečaj, ki ni teoretičen, temveč praktičen, kjer se zakonca odpreta, se razumeta, si odpuščata, se sprejemata, vstopata v harmonijo in drug v drugem prebudita ljubezen in mir. Tečaj spremlja skupna molitev zakoncev tako na srečanju kot vsak dan doma. Skupaj z Bogom premagujeta vse težave in ovire v komunikaciji in v življenju nasploh.

KAJ ŽELIMO?
Želimo spremljati pare na njihovi poti proti popolnejemu zakonu.

TRAJANJE
Tečaj obsega 6 srečanj, ki potekajo enkrat tedensko po 2 uri.

Prvo srečanje:
v torek, 24. februarja od 17.30 do 19.30 v Domu Matere Margarete v Repnjah (občina Vodice)

UDELEŽENCI
Tečaj ni namenjen zaročencem, temveč zakoncem in parom, ki že imajo nekajletno izkušnjo skupnega življenja.

Vodita: Zvonka in Miran Erce
Tečaj je brezplačen.

Informacije in prijave: zvonka.erce@gmail.com tel. 031 673 726.

Utrip življenja združenja DMŽ

V Repnjah se je 24. 2. 2026 začel tečaj za zakonce, ki ga po programu Delavnic molitve in življenja vodita Zvonka in Miran Erce.

V župniji Šentvid nad Ljubljano potekajo delavnice za mladostnike, v Portorožu pa svetopisemski tečaj.

V drugih krajih po Sloveniji potekajo Delavnice molitve in življenja za odrasle. Več na: www.dmoz.si.

Po zaključeni šoli oblikovanja, ki je potekala v Celju pri kapucinih, je Denis Stepinšek iz Celja prejela poslanstvo 14. marca 2026 pri sveti maši poslanja. Veselimo se z njo in smo Bogu hvaležni za njeno pripravljenost služenja v tem programu nove evangelizacije.

Dotik, ki oživlja

Če bi morali izbrati eno stvar, brez katere ni odnosa, bi morda rekli: beseda. A še pred besedo je nekaj bolj prvinskega — dotik. Otrok po rojstvu ne potrebuje razlage sveta, ampak roke, ki ga držijo. Človek v bolečini ne išče dolgih stavkov, ampak bližino. Kadar prijatelj trpi, je včasih dovolj že to, da smo ob njem. Tudi ko odhajamo s tega sveta, si želimo, da bi naši bližnji stali ob nas in nas držali za roko, da ne bi bili sami.

Dotik je nekaj preprostega, in vendar lahko postane nekaj zelo globokega. Lahko jemlje ali podarja. Lahko je bežen in površen, lahko pa oživljajoč. Postni čas nas vabi prav k temu: da postanemo razpoložljivi za dotik, ki prihaja od Boga, in da se učimo dotikati tako, da prinašamo življenje.

Dotik, ki prebudi

Svet nas vleče v način življenja, kjer vse bolj postaja normalno, da vsak živi zase, v »svojem svetu«, tam, kjer sem lahko sam pred ekranom. Ta način življenja nam ugaja in počasi se zgodi, da drug drugega ne poslušamo več zares. Živimo drug ob drugem, ne več drug z drugim. Zasloni postopoma nadomeščajo pogled, hitrost pa potrpežljivost.

Dotik je lahko protistrup za to oddaljenost. Ne le fizični dotik, ampak tudi notranji: ko si vzamem čas, ko prisluhnem, ko drugemu dovolim, da vstopi v moj prostor.

Postni čas je priložnost, da se vprašam: kdaj sem se nazadnje zares »dotaknil« nekega? Ne samo z roko, ampak s pozornostjo, s poslušanjem, z iskrenim zanimanjem. In še globlje: kdaj sem nazadnje dovolil, da se Bog dotakne mene?

Frančiškov začetek

Na začetku poti je bil Frančišek mlad človek s sanjami, željo po uspehu in priznanju. Iskal je svoje mesto pod soncem, želel si je potrditve drugih — tako kot mi. Njegov preobrat se ni začel z velikimi načrti, ampak z dotikom. Srečanje z gobavcem, ki se ga je prej izogibal, je postalo trenutek, ko se je njegovo srce začelo mehčati. Stopil je bliže. V objemu, v katerem je pričakoval grenkobo, je okusil sladkost. Bog se ga je dotaknil skozi nekaj zelo konkretnega: ne skozi teorijo, ampak skozi telo, bližino in odnos.

To je pomembno tudi za nas. Bog se pogosto ne dotika našega življenja spektakularno. Ne spremljajo nas fanfare na vsakem koraku, ko se odločimo, da bomo v postnem času začeli z odrekanjem sladkarijam ali čemu podobnemu. Dotika se nas v drobnih premikih srca — v skritem veselju, ko naredimo zavestno nekaj dobrega. Imamo priložnost, da storimo dejanja, za katera bomo morda vedeli samo mi. Nihče se nam ne bo zahvalil ali nas pohvalil. To je lahko naš skriti dogovor z Bogom.

Telo kot prostor srečanja

Telo je prostor, kjer živimo, ljubimo, trpimo, srečamo drugega in se ga tudi dotaknemo. Postni čas nas vabi, da uporabimo svoje telo za zelo preproste stvari: da si vzamemo čas za tišino, opazimo, kdaj smo napeti in kdaj sproščeni, ter prisluhnemo, kaj se v nas dogaja. Naše telo takšne stvari pogosto prej ve kot naš razum.

Ob nekaterih ljudeh se počutimo lahkotno. Ob drugih nas stisne v prsih. Nekateri pogovori nas napolnijo z mirom, drugi nas izpraznijo.

Post je lahko tudi to: da si dovolimo začutiti. Da ne bežimo takoj v hrup, delo ali telefon. Da ostanemo malo dlje v tišini in se vprašamo: kaj mi ta občutek govori? Kam me vodi? Bog nas ne vodi mimo našega telesa, ampak skozi njega.

Od zunanjega blišča k notranji bližini

Frančišek je najprej iskal blišč — želel je biti opazen, uspešen in cenjen. To je človeško. Tudi mi si želimo potrditve, da bi nas drugi videli in sprejeli. A v nekem trenutku je začutil, da ga to ne izpolnjuje. Za zunanjim sijajem je ostajala praznina. In prav ta praznina je postala prostor, kjer se ga je lahko dotaknil Bog.

Postni čas je lahko podoben trenutek. Ko se nečemu odpovemo, vidimo, na kaj smo bili navezani. Ko umaknemo hrup, zaslišimo tišino. Ko zmanjšamo zunanje dražljaje, pridejo na plano notranja vprašanja:

- Ali živim odnose tako, da se darujem ali iščem potrditev?
- Se dotikam sveta z željo po obvladovanju ali s spoštovanjem?
- Je moja bližina za drugega prostor svobode ali pritiska?

To niso vprašanja za obsojanje, ampak za rast.

Post kot razločevanje

Post ni tekmovalje v odpovedovanju. Je razločevanje med tem, kar je prazno, in tem, kar je polno življenja. Včasih iščemo dotike, ki

nas za trenutek pomirijo, dolgoročno pa nas pustijo še bolj prazne. Lahko gre za odnose, ki temeljijo na potrebi po potrditvi, ali za navade, ki zapolnijo osamljenost, a ne prinesejo prave bližine.

Postni čas nas vabi, da pogledamo iskreno: kateri »dotiki« v mojem življenju me oživljajo in kateri so le beg? To velja tudi za področje spolnosti. Spolnost je lahko prostor globoke bližine, spoštovanja in darovanja, lahko pa postane prostor uporabe in bega pred samoto. Spreobrnjenje ne pomeni zavračanja telesnosti, ampak njeno očiščenje, da postane prostor ljubezni.

Ko dovolimo, da se nas dotakne Bog, se počasi učimo drugačne bližine: bližine, ki ne jemlje, ampak daje; ki ne hiti, ampak spoštuje ritem drugega. Ko se zavemo, da smo sami ljubljene in sprejeti, nam ni treba več grabiti in obvladovati. Lahko si dovolimo biti ranljivi — in prav ranljivost je prostor resničnega odnosa.

Nismo sami

Dotik nas spominja, da nismo ustvarjeni za osamljenost, ampak za odnos — z Bogom in med seboj. Ko se eden od nas odpre za resnično bližino, se začne nekaj premikati tudi v drugih.

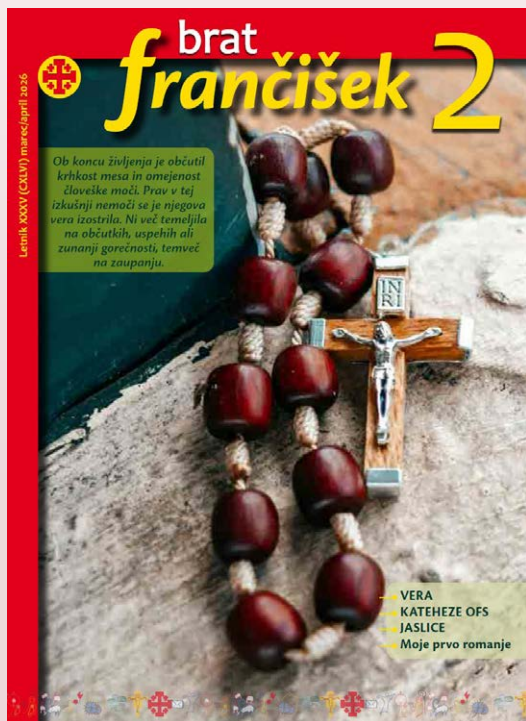
Morda ne bomo objeli gobavca kot Frančišek. Morda pa bomo poklicali nekoga, s katerim že dolgo nismo govorili. Morda bomo zmogli izreči opravičilo. Morda bomo prvič zares poslušali zakonca ali otroka.

To so majhni, a resnični dotiki — in prav ti oživljajo.

Postni čas je zato povabilo v notranjost, v tišino in v razločevanje. Je čas, ko lahko dovolimo, da se nas Bog dotakne tam, kjer smo utrujeni, ranjeni ali prazni. In ko se to zgodi, se začne nekaj novega.

Marilen Polajžer, Inštitut Integrum

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Letos nas vodi pot posebnega spomina. Osemsto let je minilo od *transitus*a sv. Frančiška Asiškega. Osemsto let od večera, ko je na goli zemlji, razbremenjen vsega, izročil svojega duha Očetu. Njegov odhod ni bil poraz, temveč dopolnitev poti. Ni bil konec, temveč prehod.

V tej številki se zato večkrat ustavljamo ob skrivnosti smrti in vstajenja. Ne zato, ker bi želeli zadrževati pogled v minljivosti, temveč ker prav tam vera dozori. Frančišek nas uči, da se vera izostri v krhkosti. Ko odpade vse, kar je zunanje, ostane zaupanje – preprosto, otroško, radikalno zaupanje v Boga, ki je Življenje.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* premišljuje mo o veri – o veri, ki smrt poimenuje sestra. To ni romantična podoba, temveč sad globoke notranje svobode. Kdor ničesar več ne poseduje, se mu

tudi življenje ni treba oklepati. Vse je dar. In dar je mogoče izročiti nazaj.

V katehezah za marec in april smo postavljeni pred dve temeljni drži: umiranje sebi in vero v vstajenje. Obe spadata skupaj. Brez vsakdanjega odpovedovanja lastnemu egu ni vstajenskega veselja, brez upanja v vstajenje pa je križ nesmiseln. Frančiškova pot je pot prehoda – pasha. Pot, na kateri se izgubljeno življenje najde v Bogu.

V tem duhu nas nagovarjajo tudi dogodki, ki jih napovedujemo: duhovne vaje, študijski dnevi, skupna praznovanja – vse to niso zgolj termini v koledarju, ampak priložnosti za poglobitev bratstva. Še posebej bo letošnji 4. oktober zaznamovan z obletnico *transitus*a. Naj to ne bo le spomin na zgodovinski dogodek, temveč povabilo k osebni premiku: k večji preprostosti, spravi, miru in poglobitvi vere.

Ganljivo pričevanje iz Gorice, kjer so se ob jaslicah srečali ljudje različnih kultur in verstev, nas spominja, da Frančiškov duh presega meje. Jaslice govorijo jezik, ki ga razume vsak človek: Bog postane majhen. In kjer je Bog majhen, tam ni prostora za prevlado, temveč za srečanje.

Tudi romanja – po Poti svetega Frančiška, v Sveto deželo, v kraje, kjer se je Beseda utelesila – so znamenje, da vera ni statična. Vera je hoja: včasih naporna, včasih tiha, a vedno usmerjena k Očetu.

Ko prebiramo različne prispevke te številke, se lahko vprašamo: kaj v meni še potrebuje prehod? Česa se oklepam? Kje me je strah? In kam me Gospod vabi k večjemu zaupanju? Frančišek je ob koncu rekel: »Začnimo, bratje, služiti Gospodu Bogu, kajti doslej smo malo ali nič napredovali.« Morda je to najprimernejša drža tudi za nas v tem jubilejnem Frančiškovem letu: ne samozadostnost, ampak začetek; ne občutek, da smo že dosegli, temveč hvaležna pripravljenost, da naredimo korak naprej.

Naj nas vera, ki se ne boji križa in ne beži pred smrtjo, vodi v svobodo Božjih otrok. In naj bo vsaka naša pot – osebna in skupna – prežeta z mirom, ki ga je Frančišek želel vsakemu človeku.

br. Janez Papa

Prva letošnja številka prihaja med nas v pozni pomladi, nosi pa velikonočno vsebino – razmislek o Jezusovem vstajenju, ki nam prinaša novo življenje, kakor je prehod skozi Rdeče morje Izraelcem dal priložnost za nov začetek. Niso bili več sužnji, ampak svobodni. Zato nas avtorica uvodnika sprašuje: kje v svojem življenju danes stojim pred »Rdečim morjem« in ali verujem, da Bog tudi danes odpira pot iz sužnosti v svobodo, iz teme v svetlobo, iz smrti v življenje?

P. Martin Kmetec, nadškof v turški Smirni, nam predstavi svojega predhodnika sv. Polikarpa, ki je umrl mučeniške smrti med letoma 154 in 156 ter je živel med ljudmi, ki so še videli Jezusa.

Ali ste vedeli, da se otroci Izraela že več tisoč let med obredno večerjo ob praznovanju pashe oziroma velike noči obračajo na svoje starše, da bi jim razložili, zakaj je ta noč tako posebna? Starši jim pripovedujejo, kako so bili sužnji faraona v Egiptu in kako jih je Gospod od tam izpeljal z močno roko.

Znanstvenega razmišljanja o prehodu čez Rdeče morje kot predpodobi Jezusove smrti in vstajenja se je lotil Matjaž Celarc, ki ugotavlja, da »dogodek izhoda iz Egipta ni le zgodovinska rešitev iz suženjstva, temveč razodetje Boga kot Stvarnika in Odrešenika, ki ima oblast nad silami smrti.«

Sestre klarise nas spodbujajo, da skupaj z Marijo stopamo za Kristusom velikonočni zmagi naproti.

Če vas zanima, kako se živi na Grenlandiji in kaj je minorita p. Tomaža Majcna pripeljalo v to deželo, preberite nadvse zanimiv pogovor z njim.

Rubriki Brezmadežna in Biseri molitve nas bosta duhovno osvežili, prav tako tudi obe otroški rubriki.

Assisi še vedno utripa v ritmu Frančiškovega srca. To bomo lahko začutili v spominskem zapisu o lanskem romanju, posebej pa v času, ko so množice vernikov počastile njegove posmrtno ostanke.

V letošnjem letu, ki je sklepno leto Frančiškovih jubilejev, se bo še marsikaj dogajalo. Z Janezom Turinekom se bomo odpravili na drugi del romanja od enega do drugega frančiškovega samostana in prispeli v Piran. To pot je sicer prehodil lani, a tako njega kot tudi druge romarje Frančišek vedno znova vabi na pot.

Naš končni cilj pa so seveda nebesa, kjer se bomo večno veselili z našim očetom Frančiškom!

Doroteja Emeršič

Joe Wilson

Obeta se nam nov svetnik — čisto svež! Umrl je nenadoma, leta 2011, le pet dni po sedemnajstem rojstnem dnevu, zaradi srčne bolezni, ki prizadene mlade športnike. Ime mu je bilo Joe Wilson, Škot z litovskimi, irskimi in škotskimi predniki. Doma je bil iz Cardiffa, zelo blizu pa mu je bilo narodno škotsko Marijino svetišče. Tam je preživel veliko časa v molitvi in iskanju miru, ki ga more dati le Bog.

Nad njegovo nežno in skrbno naravo so bili vsi navdušeni. Ne glede na okoliščine je z nasmehom ali značilnim »Joejevim« objemom mnogim prijateljem in družinskim članom polepšal dan. Vsakemu je znal dati občutek pomembnosti, vrednosti in posebnosti. Ko je katehet pri verouku vprašal mlade, kako si predstavljajo modernega svetnika, so vsi soglasno pokazali nanj, učitelj pa je potrdil: »Tukaj je!«

»To je res neverjetno,« je to dejanje komentirala postulatorka Valeria Fleming, ki zbira gradivo o tem izjemnem, preprostem in skromnem mladeniču, ki je močno hrepenel po svetosti.

Kraj, znan kot »škotski Lurd«, je bil priča Joejevemu duhovnemu razvoju, prijateljstvo mladeniča z Gospodom pa se je v zadnjih letih njegovega življenja še poglobilo. Ko je Joe zaradi srčne bolezni padel v komo, se je na svetišču zbralo na stotine ljudi, da bi molili za njegovo okrevanje.

Neomajna vera svete Terezije Deteta Jezusa iz Lisieuxa je Joeja posebej navdihovala. V francoski svetnici je našel moč, ki jo je potreboval, da bi služil drugim, ter postal zgled radodarnosti in predanosti svoji družini in vsem okoli sebe.

V njegovem dnevniku je od štirinajstega leta zapisoval najbolj intimne podrobnosti

svojega duhovnega življenja — razmišljanja o veri in iskanju Boga, ki so kazala nenavadno zrelost za njegovo starost. Zelo ga je navdušil tudi obisk papeža Benedikta XVI. na Škotskem.

Njegove zapise je najprej odkril oče, ko je pripravljaj govor za njegov pogreb. Ko jih je slišal ravnatelj, je dal pobudo, da se vsaj nekaj citatov iz tega navdihujočega dnevnika objavi. Knjiga Joejeve besede se je med ljudmi, ki so ga poznali, pa tudi med mladimi, širila kot vihar in jih resnično navdihovala.

»Vem, da svet ne bo popoln, in zato imam rad vero. Pomislite na vse ljudi, ki stradajo, so v vojnah in lakoti; ki so bili izključeni, mučeni ali niso bili ljubljeni na svetu. Vsi ti ljudje, ki so bili nesrečni na zemlji, sedijo — sem prepričan — na najvišjih prestolih v nebesih. Kako tolažljivo je to?«

Postulatorka je poudarila, da Joejeva pisma »navdihujejo ljudi, ki sicer ne bi vedeli ničesar o Cerkvi«, zlasti mlade, ki »se zavedajo, da so lahko normalni ljudje in hkrati priče za Boga«.

Njegova zavzetost je tako prevzela ljudi, da so se po njegovem navdihu po njegovi smrti množično dobrodelno vzpenjali na Ben Nevis (1346 m — najvišji vrh Škotske in Velike

Britanije) ter tako zbirali sredstva za mnoge dobrodelne organizacije, tudi za britanski sklad za srčne bolezni. Še vedno radi obiskujejo njegovo spominsko ploščo v bližini votline in se mu priporočajo.

Oblikovala se je skupina njegovih častilcev, ki je krajevnega škofa po množičnem odzivu vernikov vprašala, ali ne bi bil primeren za postopek beatifikacije. Škof jim je naročil, naj najprej organizirajo molitveno srečanje, nato

pa zberejo pričevanja o njem in morebitna uslišanja.

Pri molitvi rožnega venca v škotski lurški votlini se je zbralo več kot dvesto ljudi. Postopek lepo napreduje, saj širijo češčenje in zbirajo poročila o uslišanjih, zlasti pri ozdravitvah duševnih bolezni. Mladi so ga vzeli za svojega, saj v njem vidijo nekoga, ki jim je resnično zgled in mu lahko sledijo na poti svetosti.

br. Gregor Rehar

Brat Mansvet iz Tolmina

Brat Mansvet se je rodil leta 1585 v neki tolminski vasi staršema nizkega rodu, ki sta mu naročila, naj se v mladosti izuči za čevljarja. Ko je postal večč te obrti, se je v želji po boljši prihodnosti odpravil po svetu. Njegova prva postaja je bila Ljubljana, kjer se je nevede nastanil pri nekem luteranu. Ko je to odkril, je v prepričanju, da ima Bog prednost pred dobičkom, spet vzel pot pod noge, dokler ni srečal nekega starca, ki ga je vesel pozdravil in povprašal, kam je namenjen.

Mladenič je odgovoril, da gre k dobremu gospodarju, a da ne ve, kam ga vodi pot.

»Na dobri poti si, sinko, toda pazi, da se ne zadržiš v tistih gostiščih, kjer preklinjajo ali grdo govorijo ter ne živijo kot katoličani.« Nato je starec izginil. Mansvet je bil prepričan, da je bil to od Boga poslan svetnik ali angel.

Mansvet je nato še vrsto let opravljal svoj poklic, dokler ni po Božjem posredovanju srečal bratov kapucinov. Ko je provincial štajerske province v Krminu pričakoval mladeniča, ki se je odločil vstopiti v red, je v samostan prišel naš Mansvet, ki je po naročilu svojega gospodarja prinesel miloščino. Provincial ga je vprašal, ali je on tisti, ki želi vstopiti k njim. Takrat je Mansvet zadelo in je iskreno odgovoril, da je.

Pri svojih 42 letih je vstopil v noviciat, kjer je tako napredoval v popolnosti, da so menili, da je to dovolj, zato so ga vzeli iz noviciata in poslali v drug samostan k drugemu vzgojitelju, ki je slovel po vzdržnosti, saj je jedel le kruh in vodo ter včasih zelišča. Ob njegovem zgledu se je Tolminec odločil, da ga bo v taki hoji za Gospodom tudi sam posnemal, in šele pred smrtjo si je po zdravnikovem prigovarjanju dovolil piti tudi malo vina.

Ob taki odločenosti in zvestobi so se začeli dogajati tudi čudeži. V Gradišču ob Soči ga je med zbiranjem miloščine pes hudo ugriznil in kirurg je svetoval amputacijo noge. Prikazala se mu je Devica Marija in noga je ozdravela.

V Svetem Križu na Vipavskem (sedaj Vipavski Križ) so od leta 1637 do 1643 gradili samostan in cerkev. Tja so poslali tudi brata Mansveta, ki ni le spodbujal z besedo, ampak je tudi sam delal z rokami, kolikor je mogel. Ko je urejal delo na nekem zidu, se je ta porušil in dobrega brata pokopal. Piše, da se je nanj

zvrnilo kakih sto vozov kamna, a ko so kamene odstranili, so ga našli živega — le obleka je bila uničena.

»Toda v resnici je brat Mansvet umrl: ves čas, dokler je bilo telo pod kamni, je bil mrtev,« lahko beremo v življenjepis.

Življenjepisцу je pred smrtjo ta kapucinski brat zaupno povedal: »Pater, ko je bila moja duša ločena od telesa, se je takoj znašla v tako lepem kraju, da ga ne morem opisati, in zdelo se mi je, da sem bil odpeljan pred sodišče večnega Sodnika. Toda čez nekaj časa mi je bilo zapovedano, naj se vrnem v telo, in vrnil sem se prav v trenutku, ko so me delavci našli in izvlekli izpod kamnov.«

Sledilo je Krško, kjer je po gvardijanovem dovoljenju izgnal hudega duha iz obsedene ženske. Od tam je odšel na Reko, kjer je zapisan čudež, ko je nekemu gospodu Bartolomeju pomagal najti izgubljeno večjo vsoto denarja. Tretji dan ga je poslal k najditelju v Koštreno, natančno ga je opisal — njega in njegov dom — ter povedal, kje je denar skrit: v posodi, polni boba.

Dobri Bog je odločil, da tega svojega zvestega služabnika leta 1672 pokliče k sebi. Šest tednov pred smrtjo ga je zadela možganska kap, ki ga je položila v posteljo, zaradi česar je dobil hude preležanine. Kljub temu so ga ljudje še vedno želeli obiskovati in prosili za blagoslov. Bratje so pri njegovih nogah videli tako kačo kot tudi Devico Marijo.

Preprost brat je Rečanom ostal v trajnem spominu. Ker je dolgo živel na Reki, so ga imeli za Rečana, v resnici pa je bil Tolminec.

*Po marljivih bratih Angelu Kralju in Vinku Škafarju
članek pripravil br. Gregor Rehar*

Poplave

Ko je konec novembra vremenska ujma v Indoneziji, Šrilanki in na Tajskem povzročila poplave in zemeljske plazove, so na pomoč priskočili tudi naši bratje. Pomagajo pri reševanju in umiku prizadetih na varno, sodelujejo z reševalci ter zagotavljajo nastanitev ljudem, ki so ostali brez doma.

V noviciatski hiši v Sibolgi na Sumatri so sprejeli 200 ljudi, k solidarnosti pa so pozvali tudi druge frančiškove samostane v Indoneziji. Velike težave povzroča pomanjkanje, zlasti pitne vode in elektrike; tudi v samostan morajo vodo prinašati iz gozdnih izvirov.

Prizadetim ne nudijo le telesne pomoči, ampak tudi duhovno in moralno tolažbo. Mlajši bratje se igrajo z otroki in tudi tako v tej stiski ustvarjajo vzdušje bratstva in veselja.

Umrli tajnik patra Pija, eden zadnjih njegovih sodelavcev

V Wilmingtonu v ZDA je 13. januarja letos v starosti 85 let umrl br. John Aurilia, ki je leto dni pred svetnikovo smrtjo postal njegov osebni tajnik. Njegov zadnji intervju na katoliškem škofijskem kanalu na YouTubeu je presegel 300.000 ogledov.

Br. John je napisal tudi knjigo Najdražja duša - duhovno potovanje s patrom Pijem. Tako v pogovoru, še bolj pa v knjigi je pred-

stavil vsakdanje življenje patra Pija, ki ga je spremljal od blizu.

Pripovedoval je denimo o avstralski materi, ki je v pismu spraševala svetnika, ali bo njen sin postal duhovnik ali zdravnik. Ko je pismo nesel patru Piju, je ta že ob bratovem vstopu v celico, še preden je tajnik izustil besedo, kratko odvrnil: »Duhovnik bo!«

Češčenje relikvij

Med 22. februarjem in 22. marcem so v spodnji baziliki sv. Frančiška v Assisiju v češčenje izpostavljene relikvije asiškega ubožca. S tem namenom bo v tem mesecu v svetišče vstopilo približno 350.000 poprej prijavljenih romarjev, da bi molili in počastili telo priljubljenega svetnika, ki je pred osmimi stoletji srečal sestro Smrt.

Verjamemo, da se bo v Assisi ob tej obletnici tudi sicer letos podalo veliko več romarjev kot običajno, saj je papež Leon razglasil Frančiškovo leto. Ob tem bo izšel tudi obširni, 160-stranski zbornik Sv. Frančišek – zavetnik Italije, ki ga bo izdal samostan Sacro Convento v Assisiju.

Bratje v Jeruzalemu

Sredi januarja se je z izdajo četrte in zadnje epizode v obliki podcasta zaključila serija zvočnega potovanja Živeti kot bratje v Jeruzalemu. Prekaljena novinarka Anna Maria Selini, strokovnjakinja za poročanje s kriznih žarišč, je združevala predstavitev duhovnih vrednot, ki zaznamujejo kraj, z zgodbami, ki so jih doživljali redovniki in mnogi drugi - lahko rečemo, da je šlo za človeško in duhovno poročanje.

Zadnja epizoda predstavlja pečat potovanja, saj poslušalca spremlja v Sveti grob. Ena od značilnosti mesta se je jasno pokazala skozi celotno potovanje: Jeruzalem je eno najbolj versko raznolikih in večplastnih mest na svetu.

Od decembra so lahko poslušalci v štirih etapah skupaj z domačimi brati samostana v soseski Talbye na jugozahodnem delu mesta spremljali njegovo zgodovino: od prihoda prvih bratov, ki so drzno kupili zemljo in začeli gradnjo, prek obdobja, ko so ga zasedli Britanci in ga preuredili v vojašnico, nato Izraelci v psihiatrično bolnišnico, dokler ga niso obnovili karizmatični bratje, kot je br. Pasquale Rota, in mu vrnili prvotno vlogo samostana v teh svetih krajih. V zadnji epizodi romajo v baziliko Božjega groba.

Zvočno potovanje je na voljo na uradni spletni strani www.ofmcap.org in na glavnih avdio platformah (Spotify, Apple Podcasts, Sreaker) pod naslovom Vita da Frati a Gerusalemme.

Med 22. in 26. decembrom se je v spremstvu vrhovnega svetovalca Maurizia Placentina v Jeruzalemu mudil tudi naš vrhovni predstavnik br. Roberto Genuin. Obisk se je začel s sveto mašo v baziliki Božjega groba, sledila so srečanja z brati in več verskimi voditelji, med njimi latinskim patriarhom, kustosom Svete dežele in apostolskim nuncijem. Obiskal je tudi biblična inštituta, na katerih poučujejo ali študirajo naši bratje.

Vrhunec obiska je bilo srečanje z našimi brati. Na sveti večer je br. Roberto somaševal v baziliki Božjega rojstva v Betlehemu, na

sam praznik pa z brati v samostanski kapeli. Bratje so se razveselili obiska in spodbudnih besed brata Roberta o pomembnosti naše navzočnosti v Palestini.

Srečanje kapucinskih škofov ob 500-letnici reda

Na povabilo brata Roberta Genuina se bodo od 9. do 13. septembra 2026 v Rimu in Assisiju srečali kapucinski škofje z vsega sveta. Trenutno jih je 71. Brat Robert se je za povabilo odločil v želji po osebnem srečanju, skupnem oblikovanju ter poglavljenem razmišljanju o izbranih temah ob petstoletnici reda.

Ko zremo proti temu dogodku, ki bi sicer lahko tiho »ušel mimo« sredi vsakdanjega življenja in dejavnosti reda, naj bo to priložnost, da se spomnimo spoštovanja in predanosti, ki ju je sv. Frančišek gojil do svojih bratov duhovnikov, še posebej pa do svojih škofov.

Srečanje višjih redovnih predstojnikov evro-sredozemske konference

Kapucinski red je po svetu razdeljen na devet konferenc; ena izmed njih je tudi evro-sredozemska konferenca, v katero spada tudi naša slovenska provinca. V grobem združuje kapucinske province ob Sredozemskem morju.

Višji kapucinski predstojniki so se srečali v Assisiju. Glavni namen srečanja je bil udeležencem pomagati pri skupnem razmisleku o položaju, izzivih in možnostih reda v Evropi.

Naši bratje v Arabiji

V arabskem svetu deluje približno 80 naših bratov, razdeljenih med apostolska vikariata severne in južne Arabije. Naše poslanstvo je pastoralna oskrba ekonomskih migrantov – katoličanov; teh je približno tri milijone v sedmih državah Arabskega zaliva: ZAE, Omanu, Jemnu, Katarju, Bahrajnu, Savdski Arabiji in Kuvajtu.

Smo krščanska manjšina v državah z muslimansko večino, zato je medverski dialog vsakodnevna in odločilna razsežnost življe-

nja. Naši verniki prihajajo iz različnih delov sveta, kar skupnost dela izredno živahno in dinamično.

Franciscans International

Franciscans International je pozdravila objavo šrilanške vlade, ki je napovedala zvišanje učinkovite dnevne plače delavcev na čajnih plantažah na 1.750 rupij (čeprav se zdi na prvi pogled veliko, to znaša približno 4,725 evra; op. prev.). Zvišanje sledi zahtevam delavskih sindikatov, ki jih podpirajo civilna družba in verske organizacije, vključno s Frančiškoviimi brati in Fi.

»Dnevna plača delavcev na čajnih plantažah v Šrilanki se bo zvišala za 550 rupij (1,485 evra). To bi moralo delavcem pomagati pri kritju njihovih vsakdanjih potreb po skokoviti inflaciji osnovnih dobrin zaradi finančne krize v Šrilanki,« pravi oče Patrick Perera OFM v Kolombu. »Upajmo, da bodo zdaj lahko del tega denarja namenili tudi drugim potrebam, kot so zdravstveno varstvo, stanovanja in izobraževanje za svoje otroke.«

Delavci so še vedno izpostavljeni različnim oblikam izkoriščanja; posebej ranljive so mlade ženske, ki so pogosto tudi tarče spolnega nasilja. Fi se že dolgo bori za njihove pravice in si prizadeva za njihovo opolnomočenje ter za zagotovitev varnosti pri delu in v vsakdanjem

življenju, dostop do izobraževanja in zdravstvene oskrbe ter pravico do primerne bivališča.

Vloga civilne družbe je zelo pomembna pri zaščiti migrantov: že sama navzočnost lahko prepreči kršitve človekovih pravic, pomembna pa je tudi pri dokumentiranju zlorab, ki sicer ne bi bile prijavljene. To je na razpravi delovne skupine medasedanji Odbora OZN za pravice migrantov poudarila naša koordinatorka programa Americas Olivia Solari Yrigoyen.

500-letnica kapucinske reforme

Petsto let po svojem nastanku se je Red manjših bratov kapucinov začel pripravljati na praznovanje posebne obletnice: 500-letnice kapucinske reforme, ki bo leta 2028. Cilj ni le obeležiti zgodovinskega dogodka, temveč stopiti na globoko pot duhovne in karizmatične prenove, kot sta generalni minister in njegov svet poudarila v nedavnem pismu ter gradivu ob začetku projekta. Izbrano geslo *Mentem illuminare et cor inflammare* (Razsvetliti um in razvneti srce) naznanja namen te poti: ponovno odkriti in oživiti karizmatično identiteto reda od njegovega nastanka do danes.

»RAZSVETLITI UM IN RAZVNETI SRCE«

Projekt oziroma pot, ki se je začela, bo trajala do leta 2028 in želi vključiti ves red po svetu. Ne gre za zaprt program, temveč za pot, ki vabi vsakega brata, vsako bratstvo in vsako okrožje k dejavnemu sodelovanju v procesu razmisleka, ponovnega odkrivanja in rasti. Vanjo se lahko vključijo tudi kapucinske klarise, OFS, FRAMA in ustanove, povezane z redom.

Priprava temelji na treh glavnih poudarkih, ki pomagajo skupaj premišljeno in dejavno poglobiti razumevanje kapucinske karizme:

- preverjanje načina življenja karizme, da bi prepoznali značilnosti naše identitete in spodbudili iskreno vrednotenje sedanjega stanja reda;
- aktualizacija karizmatične identitete, ki nas spodbuja k dinamičnemu procesu, kako jo narediti vidno in verodostojno v današnjem svetu;
- krepitev formacije, da bo zvestoba tradiciji prepletena z odgovorom na izzive sedanjosti ter da bodo programi formacije brate pripravljali, da karizmo živijo danes.

V podporo tej poti je pripravljen tudi zgodovinsko-karizmatični študijski pripomoček, ki sledi izvoru kapucinske reforme. Gradivo obravnava teme, kot so pokora, tišina, molitev, manjšina, bratstvo in ročno delo, ter raziskuje službo usmiljenja in evangelijsko oznanjevanje.

Koliba

William Paul Young

Očka se je nasmehnil, segel k Mackovemu obrazu in mu s hrbtno stranjo prstov nežno obrisal s solzami zaznamovana lica.

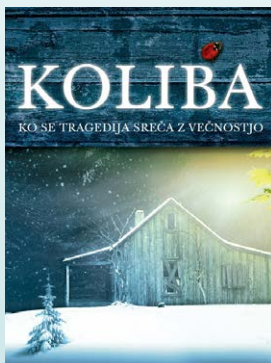
»Mackenzie, ta svet je poln solz, toda če se spomniš, sem ti obljubil, da bom jaz tisti, ki jih bo obrisal iz tvojih oči.«

Tako ljubeče se Očka dotika Macka, ki skuša svoje življenje ponovno spraviti v red po najhujši možni izgubi – njegovega najmlajšega otroka ugrabijo in umorijo. Njegovo življenje se po tem dogodku sesuje. Preplavljajo ga občutki jeze, krivde in obupa, kar ima posledice tudi za njegovo družino. Nekega dne pa dobi povabilo v zapuščeno kolibo, kjer je bila najdena hčerkinja obleka. Tam se zgodi nepričakovano srečanje.

Knjiga Koliba je prvenec Kanadčana Williama Paula Younga, uradnika in nočnega vratarja. Delo je napisal kot božično darilo svojim šestim otrokom in ga prvotno ni nameraval objaviti. Po prigovarjanju prijateljev je roman leta 2007 izdal v samozaložbi. Nenadoma je postal eno najbolj prodajanih del v ZDA, saj ne gre zgolj za zanimivo zgodbo, ampak bralca popelje na globoko duhovno potovanje. Gre za zgodbo o izgubi, bolečini, soočenju s trpljenjem, predvsem pa o moči odpuščanja sebi in drugim. Delo se dotika vprašanj o smislu življenja, veri, odnosu do Boga in notranjem miru.

Pri nas je knjiga izšla pri založbi Mladinska knjiga, leta 2011.

Lea Bric

Ob ogledu filma sem se spomnil besed, ki jih je pogosto ponavljal Justin Stanovnik: »Kdaj bodo nastala umetniška dela o največji tragediji slovenskega naroda?« Proces je sicer zahteven in dolgotrajen, vendar se – kljub zaroti molka – revolucija vse bolj razkriva, ne le v lažni mitski podobi njenih snovalcev in naslednikov, temveč v vsej svoji tragični in kruti resničnosti za naš narod. Knjigam, razpravam, farnim ploščam, prireditvam društev Nove slovenske zaveze, Združenih ob Lipi sprave, Vseposvojitve, pričevanjem, dokumentom, dogodkom in drugim prizadevanjem se je zdaj pridružil še ta film.

David Sipoš se je s svojo ekipo že pogumno lotil bolečih tem s filmi o škofu Vovku, Grozdetu in drugih, zdaj pa predstavlja umetniški vrhunec *Exodus 1945 – Naša kri*. Kot napovedujejo ustvarjalci, načrtujejo tudi nadaljevanje. Film nazorno osvetljuje revolucionarno ihto, ki je preplavila Slovenijo, ter pojasnjuje, zakaj smo kot posamezniki in narod obglavljeni, zdesetkani, ustrahovani

in obremenjeni. Revolucija nam je potrgala korenine ter nas pogreznila v moralni, socialno-gospodarski in politični nered, iz katerega se tudi v samostojni državi le počasi pobiramo.

Film osebno nagovarja z nadčloveško močjo in pretresljivostjo tragedije ranjencev ter preostalih beguncev, ki so bili na seznamu komunističnih oblastnikov za ustrelitev. Rešiti življenje v begunstvu ali umreti – to je bila kruta alternativa. Gledalcu zastavlja vprašanje vesti, kako ravnati v nečloveško zahtevnih razmerah med življenjem in smrtjo. Naj zdravnik, oče številne družine, reši sebe in svoje bližnje ali naj gre v gotovo smrt z ranjenci? Podobno domobranski poveljnik, oče ranjenega vojaka, medtem ko je preostala njegova družina na poti na Koroško. In v Vetrinju je svetovno znani zdravnik dr. Valentin Meršol postal rešitelj tisočev ljudi.

Na vlaku ostanejo duhovnik, domobranski kurat Janez Jenko z bogoslovci Zajcem, Mikundo in Pavlovčičem, medicinske sestre – med njimi sestra Kristina in Jelka Mrak – ter okoli sto težkih ranjencev. Duhovnika, bogoslovce,

ranjence in druge novi oblastniki kruto umorijo, drugo strežno osebje pa »obsodijo« na dolgoletne zaporne kazni.

Ljudje so postavljeni pred odločitve, ki presegajo sposobnosti omejenega človeka in bi jih lahko razrešil le Bog, ki vse vidi in vse ve. Odločati se je bilo treba med zvestobo družini, poklicu, sotrpinom in gotovo smrtjo. Gledalec se sprašuje, kaj bi storil v takšnem položaju. V zahtevnih razmerah se navadno odločamo po svojih vrednotah ter dosedanjih spoznanjih in izkušnjah. Kruti sistem pa je človeka prisilil, da je prestopal meje nedotakljivosti življenja, kar je mnoge potiskalo v umik ali kruto smrt.

Posameznik je kot samostojna oseba lahko pripravljen darovati življenje, kakor so ga kurat Jenko ali sestre, ki so vztrajale ob ranjencih, zavedajoč se, da to lahko pomeni njihovo smrt. Nasilni posegi v življenje drugega, kakršne so uvedli totalitarni sistemi, so proti Božji volji in povzročajo travme tudi storilcem, ki za seboj puščajo opustošenje in smrt. Kot opozarjajo Hannah Arendt in drugi poznavalci nasilnih sistemov, se je treba od začetka stalno in vztrajno upirati podjarmljenju človeka, kajti ko se lažni, nečloveški sistem s pokornostjo utrdi, je teror vedno težje ustaviti.

Filma si ni priporočljivo ogledati le zaradi spoznanja zgodovinske resnice, temveč tudi zato, ker nas spodbuja k odgovornemu ravnanju v zahtevnih razmerah tudi danes.

Pri Mojzesu beremo: »Predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod.« Ne pozabimo: zaradi vere v Kristusa so ljudje sprejeli telesno smrt, da bi živeli duhovno izpolnjeno življenje za druge in za Boga.

Pred človekom ostaja ista dilema: izbrati življenje, resnico in odgovornost.

Janez Juhant

Test realnosti: znotraj oddaje Ameriški top model (ZDA, 2026)

Netflix slovi po tem, da njegovi izvirni filmi niso najbolj bleščeči, zato pa je ponudnik prečnih storitev toliko močnejši na področju serij in dokumentarcev.

Februarja je izjemno hitro na prvo mesto gledanosti skočila dokumentarna mini serija Reality Check: Inside America's Next Top Model, ki v treh delih razgali, kaj vse se je skrivalo za uspehi izjemno priljubljene oddaje Ameriški top model. Supermanekenka Tyra Banks je oddajo zagnala z vsem entuziazmom in željo po uspehu. A kot se pogosto zgodi, se je resničnostna oddaja kmalu začela spreminjati v nekaj bolj mračnega in z današnjega stališča nesprejemljivega. Gledalec ob razkritju vseh prijemov, ki jih je ekipa uporabljala za ohranjanje visoke gledanosti, ostane brez besed.

Tudi danes imamo kopico resničnosti oddaj, ki dajejo slutiti zrežiranost in prirejenost, vendar niso več tako relevantne, kot so bile nekoč, zato se gledalci z njimi ne ukvarjajo več na enak način kot pred desetletjem ali dvema. Morda prihaja čas, ko bodo resničnostne oddaje postale le še preteklost — in iskreno povedano s tem najbrž ne bi bilo nič narobe. Še posebej po tem, ko smo lahko v tej dokumentarni seriji videli, na kakšen način se resničnostni šov v resnici snema. In ja — vse je precej drugače, kot je videti na televiziji.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:
<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

- 21. marec 2026 - Duhovna obnova za prvoobhajance in starše.** Vodijo: br. Stane Bešter OFM Cap, s. Petra Mohorko MS in dr. Marija Sraka
- 24. – 26. april 2026 - Uvajanje v molitev s Svetim pismom.** Vodi: dr. Marija Sraka
- 6. – 10. maj 2026 - Delavnica pisanja ikon.** Vodi: Silva Božinova Deskoska
- 8. – 10. maj 2026 - Duhovni odmik z molitvenim meditativnim plesom.** Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter OFM Cap
- 17. maj 2026 - Tečaj za zaročence ,Priprava na zakon'**
- 22. – 24. maj 2026 - Odmik za ženske.** Vodi: s. Polonca Majcenovič ŠŠ
- 6. junij 2026 - Tečaj za zaročence ,Priprava na zakon'**
- 7. – 12. junij 2026 - Osebno vodene duhovne vaje.** Vodi: dr. Marija Sraka
- 24. – 25. junij 2026 - Tabor očetov z otroki.** Vodita: br. Milan Kvas OFM Cap in Janez Bohanec
- 26. junij - 2. julij 2026 - Teden za družine Aninega sklada.** Vodijo: br. Primož Kovač OFM Cap, br. Jože Smukavec OFM Cap, s. Hermina Nemšak FBS, sestre in animatorji

Assisi – za najstnike

- 1.–5. julija 2026 - Romanje v Assisi za najstnike** (od 14.–17. leta).

Spoznali bomo Frančiška in njegove kraje: Assisi, Perugia, dolina Rieti, Laverna in še več! Kako je Frančišek postal svetnik? Pridi in mu prisluhni!

Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com. Z vami bosta: br. Miro Pavšek, br. Ambrož Brezovšek in še kdo! Cena: 210 eur.

Prijava na: <https://forms.gle/rstDrDBUsJJGRBH9y>

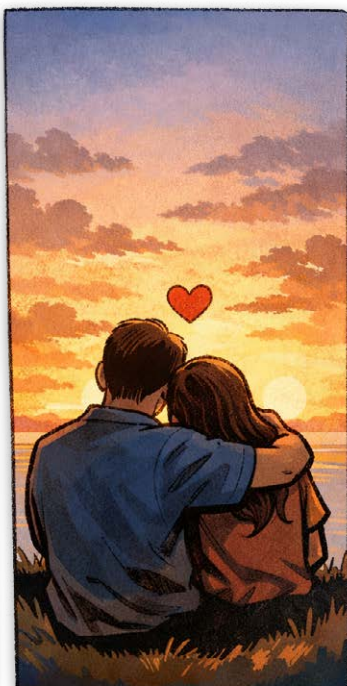
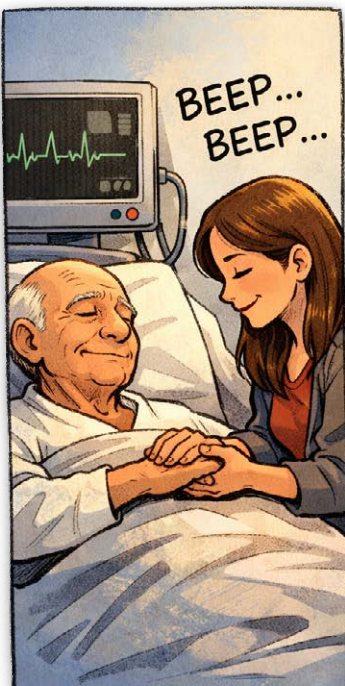
Assisi – za mlade

- 13. – 19. julija 2026 - Romanje v Assisi za mlade** (od 18.–32. leta). Naslov romanja: Sestrična smrt.

Bratje kapucini vabimo vse mlade na romanje v Assisi 2026. V preprostosti bomo skupaj hodili po Frančiškovih in Klarinih poteh – z in za Jezusom! Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com. Z vami bomo: br. Miro Pavšek, br. Luka Modic, br. Ambrož Brezovšek ter Melita in Gregor Čušin. Cena: 220 eur
 Nakazilo na: Miroslav Pavšek, Breg 18, 3000 Celje, TRR: SI56 0400 1013 0724 561 (OTP Banka), Namen: Ime in priimek – dar – romanje v Assisi 2026
 Prijava na: <https://forms.gle/p2gpQ4ATdReFuzJP8>

Ali veš...

- ... da je dotik prvo čutilo, ki ga razvijemo, in zadnje, ki ugasne?
Še preden vidimo ali slišimo, že čutimo bližino.
- ... da en sam prijazen dotik lahko pomiri srčni utrip?
Telo prepozna varnost hitreje kot razum.
- ... da si ljudje zapomnimo občutek rok dlje kot besede?
Besede zbledijo, toplina pa ostane v spominu.
- ... da objem traja povprečno le nekaj sekund, a spremeni razpoloženje za ure?
Kratek stik, dolg mir.
- ... da se otrok sveta najprej nauči skozi kožo?
Božanje je njegov prvi "jezik".
- ... da v žalosti pogosto zmanjka pravih besed — dotik pa zadostuje?
Roka na rami pove: nisi sam.
- ... da se tudi živali najhitreje umirijo ob nežnem dotiku?
Bližina pomeni varnost v vseh bitjih.
- ... da so hladne roke pogosto toplejše od dolgih razlag?
Iskren stik ne potrebuje razlage.
- ... da se ljudje spontano dotaknemo tistega, kar nam je dragoceno?
Tako preverimo, da je res tu.
- ... da se z leti potreba po dotiku ne zmanjša?
Odrasli ga le redkeje prosimo.
- ... da včasih potrebujemo dovoljenje, da nekoga primemo za roko — a skoraj nikoli obžalujemo?
Pogum bližine je vedno pravilen.
- ... da odsotnost dotika lahko boli skoraj tako kot njegova grobost?
Človek je bitje bližine.
- ... da toplina dlani razkrije razpoloženje bolj kot obraz?
Roke ne znajo igrati vlog.
- ... da se najbolj iskrene sprave zgodijo brez besed?
Ko se roke srečajo, spor izgubi težo.

Delavnice DMŽ človeka dvignejo

Delavnice molitve in življenja za mladostnike

Včasih so zvončke nabirali za mamo

Srce budno,
oči pa malo manj

Brat v tišini
in molitvi

Veselite, ki povezuje

Mladi pianist umiri
živahne ministrante

Ob jaslicah se učimo bližine

Samo da post
čim prej mine...

Metle v rokah,
veselje v srcih

Ali so prišle
egiptovske nadloge?

Gospod, včasih prideš tiho,
kot dih jutra na obraz,
kot svetloba, ki nežno razpira noč.

Tvoj dotik ni glasen, pa vendar prebudi speče sanje,
ozdravi skrite rane in vrne pogum korakom.

Dotakni se me in naj bom tudi sam dotik:
blag, usmiljen, bratski.